

Evet açlığa, yokluğa, geleceksizliğe, şiddete, temel ihtiyaçlarımıza zam üstüne zam yapılmasına başkaldırıyoruz.

Sermaye sınıfı soframızdan şekerimizi, tuzumuzu, peynirimizi, zeytinimizi çaldı ve daha pek çok şeyimizi. Sofralarımızın vazgeçilmez olan ekmeğe bizler için, lüks hale geldi. En sonunda ekmeğimizi de çaldılar. Bizleri açlıkla sınıyorlar.

Migros işçisinin dediği gibi, "Daha önce aldığım süt olmuş 11 tl. Biz kuru ekmeğe yeriz de ya çocuklar?" Açlığa ve sömürüye duyduğumuz öfkemizi; sokaklarda, meydanlarda, fabrika önlerinde; Migros'ta, Farplas'ta, Yemek Sepeti'nde daha pek çok yerde haykırıyoruz. Haykırmaya da devam edeceğiz.

Açlık hiçbir şeye benzemez. Yıkar geçer, ötündeki bütün engelleri. Hele bir annenin çocuğunu doyuramamasının yaratacağı yıkımın öfkesi hiçbir şeye benzemez!...

Nerede bir isyan var, biz emekçi kadınlar oradayız. Çocuklarımızı aç bırakmamak için Fabrikada kendimizi kitleyip, üretimi durduruyoruz... Bize üç kuruşu reva gören patronlardan hesap soruyoruz. Açlık sınırının altında yaşamayı reddedip mücadele edenleriz.

8 Mart'ı yaratan doküman işçisi kadınların isyanını kendi isyanımızla birleştirip daha da büyütenleriz. Biz Emekçi Kadınlar; insani bir yaşamı kurmak için, açlık ve sömürünün olmadığı "şarkı söylenen yarınlara" için bu 8 Mart'ta da sokaklarda olmaya devam edeceğiz.

Dünyanın bütün sokaklarında bizim sloganlarımız çınlayacak ve kendi dillerinde işçi emekçi kadınlar; "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" diye haykıracaklar.

Gelin, 2022'nin 8 Mart'ında da; açlığa, sömürüye, şiddete, geleceksizliğe karşı isyanımızı sokaklarda hep birlikte haykıralım.

6 Mart'ta Kadıköy'deyiz. 8 Mart günü de işçi eylemleri ve işçi mahallelerindeyiz.

Açlığa, Geleceksizliğe, Yoksulluğa, Kapitalizme Başkaldırıyoruz!

Yaşanacak Bir Dünyayı Ellerimizle Kuracağız!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

MÜCADELE BİRLİĞİ

GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

23 Şubat - 9 Mart 2022 / S 137 / 2 TL

EYLEM UMUDUN ANASIDIR!

Bir yanımız savaş tamtamları, bir yanımız emek cehennemi! İçeride ve dışarıda bıçak sırtında sürüyor hayatımız. Ne tarafa dönsük, kimi dinlesek, hangi kesime yönelsek... serzeniş, öfke ve isyan!

Emekçiler çoktan "artık yeter" noktasına geldi. Sabır taşı çatlıyor. Korku barikatları çöktü gitti. Ne polis ablukaları, ne gözaltılar... Akşam polis marifetiyle gözaltına alınan işçi, sabah yeniden eylem sahasında patronun ve polisler şahsında faşist devletin karşısına dikiliyor!

"Eylem umudun anasıdır!" En sıradan işçiler bile kopup gelen eylemlerle umutlanıyor, her tür köhne düşünceden, kalıplardan kopuş eşliğine gelip dayanıyor. Kitleler bizzat hayatın içinde, yaşayarak öğrenir. Her eylem, her kapışma paha biçilmez bir okuldur. Şimdi artık gittikçe geniş işçi kesimleri bu okullarda hızlı eğitimden geçiyorlar.

Eylemler büyük oranda kendiliğinden, dağınık ve iktisadi sebeplere dayanıyor. Nasıl dayanmasın ki! Açlık heyulası bütün ağırlığıyla çökmüş durumda emekçi hanelere. Ama hiçbir eylem, hiçbir tekil sorun, kendi kozasında sınırlı kalmıyor, kalmayacak!

Başka zamanlarda tekil kalabilecek herhangi bir sorun veya eylem, bugünkü gibi iç içe geçip yumak haline geldiğinde, daha ilk adımda kendi dar sınırlarına gelip dayanır ve hareket, bu sınırları aşma eğilimi taşır. Nesnel akış böyledir. Bu yüzden her tekil sorun veya sorunlar dizisi, dönüp dolaşıp "genele" dayanıyor. Yalnızca tekil sorunlarla uğraşmayı, kendini bununla sınırlamayı düşünen her hareket, bu "genel" in duvarına toslayıp kalıyor.

Her tekil hareket, kendisi hakkında tamamıyla kendisiyle sınırlanmış bir yanlış bilince taşır. Sosyal reformistler ve oportünistler her defasında besleyip güçlendirirler bu yanlış bilinci. Ama hareketin nesnel dinamikleri ve ulaştığı düzey, bu yanlış bilinci hızla aşmakta. Artık geniş işçi kesimleri kendiliğinden "genele", bütüne yöneliyor. Devrim düşüncesi emekçi kitleler arasında şimdi her zamankinden daha güçlü.

Üst üste binen dalgalar halinde gelişen işçi eylem ve grevleri, tüm toplumsal hareket için umut kaynağı. Öte yandan sınıf hareketindeki ve özellikle sendikalar içindeki burjuva düşünsel ufka hapsolmüş her tür "geleneksel" yaklaşım, işçi hareketinin sıçrama eşiklerinde karşısına dikilen barikatlardır. Bu barikatlar aşılmalıdır!

Her tür sınıf örgütünde dışı dış bir mücadele yürütülmeden, bu barikatları aşmak, parçalamak mümkün değil. Sendikalar, dernekler, dayanışma örgütleri... hepsinde militan bir mücadele yürütülmek zorunda. Buna kuşku yok. Ama işçiler, enerjilerini salt buralara harcamaz. Asıl olarak doğrudan işçi iradesinin yansıdığı, doğrudan demokrasinin ürünü olan sınıf örgütleri, tam da muazzam eylem dalgasının kopup geldiği bugün, hayati öneme sahiptir.

Bu tür örgütler büyük bir hızla boy veriyor işçi sınıfı saflarında. Öyle gizli kapaklı da değil. Alenen ilan ediyor kendini. Direniş komiteleri, işçi temsilci konseyi, meclisler... değişik adlarla çıkıyorlar ortaya. Maddi koşulları olgunlaşmayan mücadele araç ve yöntemleri kararlı bir şekilde oluşmaz, oluşsa da varlıklarını sürdürülemez. Söz konusu bu örgütler uzun bir dönemdir sınıf hareketi içinde oluşuyor ve bir süreklilik gösteriyor. Koşulların bir sıçrama noktasına hızla

yaklaştığının bir başka göstergesidir bu!

Unutmayalım. Her tür "tüzel kişiliğin" dışında doğrudan işçi iradesinin ürünü olan bu kitlesel sınıf örgütleri, kendi varoluşlarında düzen sınırlarını aşmayı barındırır. Aracın bizzat kendisine içkindir bu aşma eğilimi. Bu örgütler güçlendiği oranda, onun bu devrimci özü daha belirgin hale gelir.

Koşulların böylesine devrimci olduğu dönemlerde sayısız örgüt kurması gerekiyor işçilerin. Her türden örgüt hem de. Hiçbir kesimi dışarıda bırakmayacak örgütler. İşçi sınıfının asıl gücü, onun örgütlülük düzeyinin asıl göstergesi, tam da tabandaki bu geniş kitle örgütlerinin yaygınlık ve derinliğidir.

Tüm topluma umut aşılayan eylemler dalga dalga yayılırken, devrimci işçiler, tüm işçi yoldaşlarını bu tür örgütlerle kucaklamak için seferber olmalıdır. Geleceğimizin anahtarı, bu örgütlerin yaygınlık ve gücündedir.

>>Editör...

DEVİRİM VE İKTİDAR HEDEFİNİ GÖRÜNÜR KILMALIVIZ!

Günün en acil görevi nedir diye sorulsa, tereddütsüz devrim ve iktidar hedefini emekçi sınıfların, yoksul aç kitlelerin, kadın ve gençliğin, Kürt halkının bilincinde ve gözünde görünür kılmak yanıtı verilmeli.

Elimize aldığımızda, sıkıca tuttuğumuzda zincirin tümüne sahip olmamızı sağlayacak halka budur. Bunu tespit etmek, politik mücadelede son derece önemlidir. Lenin, zincirin yakalanması, elde tutulması gereken halkanın doğru tespitine özel bir önem verir.

Komünist Toplumsallık İlkelerini Uygulamak

C.Dağlı

2

Ukrayna'da Savaş Yakın mı?

Taylan Işık

5

Eylemlerin Hızı Ve Derinliği

İnan Çelik

6

Devrimin Politik Temsili Ve Muhatabı

Umut Çakır

7

3

KOMÜNİST TOPLUMSALLIK İLKELERİNİ UYGULAMAKTAN BAŞKA SEÇENEK YOKTUR

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Gerçek işçi sınıfı partisinin devrim programıyla onun hayata geçmesi arasında belirli bir zaman aralığı var. Zaman aralığı yavaş ya da hızlı işleyebilir. Bu, eylemlerin yoğunluğuna ve toplumsal devrime bağlıdır. Bugün tam da bu sürecin hızlandığını görüyoruz.

İşçi sınıfının kurtuluşu programı, verili ekonomik ve toplumsal koşulların teorik çözümlemesine ve buradan çıkarılan devrimci politik sonuçlara dayanır. Bilimsel dünya görüşünü temel alır. Gelecek yönelimini ana çizgileriyle ortaya koyar. Bu bakımdan teoriktir. Ama eyleme dayandığı, devrimi temel aldığı için pratiktir. Program, teoriyle pratiğin birliği ve politik çizgiyle hayata geçer.

Teori, eyleme hayata geçer. Bu süreç, sancılı bir şekilde ilerler. Maddi koşulların yeni bir topluma geçiş için olgun olması, tek başına yeterli değildir. Bunun için kitlelerin devrimci iradesi, kesin kararlılığı ve eylemi gerekiyor. İşçi sınıfının bilinci ve örgütlülük düzeyi yetersizse, sürece müdahalede zayıf olduğu için sürecin kendisi sancılı olur. Programla, eylem ve devrim aralığı ne kadar uzarsa, sonuç alma süresi de o kadar uzar.

Sancılı süreç uzadıkça, ezilen ve sömürülenler çok acı çeker. Büyük bedeller öder. Proleter partiden çok sayıda insan devrim saflarını terk eder ve terk etmiştir. Bu süreç ayaklanmalar ve ders çıkarıcı sonuçlarla doludur. Eylemlerin artması, olayların zenginliği, süreci ve sancının süresini kısaltır. Politik yol, toplumsal devrim, her zaman devrim programını hayata geçirme mesafesini kısaltır ve kısaltmıştır. Maddi koşullar, 1917 Rusyasında olduğu gibi gelişkin olmasa da, Avrupa'daki gibi modern, ileri kapitalist ülke olmasa da, devrim sayesinde yeni bir topluma, sosyalizme geçiş süreci kısaltılmıştır. Küba'da devrim, birkaç yılda zafere ulaştı. Sürecin sadece sancılı oluşuna bakanlar, tarihin sıçramalar ve patlamalarla ilerlediğini unutuyorlar. Tam da bu nedenle, programın hayata uygulanma mesafesi kısalıyor.

Sosyalizm, yalnızca bir teori ve politik bir hareket değildir. Toplumsal bir sisteme dönüşmüştür. Bu demektir ki birçok yerde, işçi sınıfının kurtuluşu programı hayata geçmiş ve sonuçları alınmıştır. Biz, şimdiki zamanda bu sonuçlara da dayanıyoruz. Sosyalist sistem, kitlelerin devrim programını hayata

geçirme pratiği ve deneyimini gözönünde tutmadan emekçi sınıf, sınıf savaşımı başarıya ulaştıramaz. Devrim deneyiminin sonuçlarıyla hareket etme, kitleleri kaçınılabilir hatalardan kurtaracağı için, bu amaca varma mesafesini kısaltır. Eylemler çok yoğun, olaylar olayları yaratıyor. Devrimci başkaldırı sürekli hale geldi. Gelişme nitel sıçramalar ve devrimci çatışmalarla ilerliyor. Özcesi, tarih kısa tarihtir. Bu demektir ki, temel devrimci hedefler bize uzak değildir artık.

Dünya devriminin önlenemez ilerlemesi, her ülkedeki devrime itiş verici bir gelişme gösteriyor. Yeni bir toplum için, kapitalist sisteme karşı küresel başkaldırı, kesintisiz -farklı derecelerde ve farklı biçimlerde- biçimde sürüyor. Dünyada devrimci durum oluştu. Her yerde toplumsal patlamalar var ve her şey çabuk değişiyor. Dünyada devrimin objektif koşulları oluştu. Devrim güncel. Bütün bu nesnel ve öznel gelişmeler ve devrimin koşullarının bir araya gelmesi, devrimci programla, programın hayata geçme zaman aralığını çok kısaltan etkenlerdir. Dar bakış açısıyla bakanlar, dünyadaki devrimci politik olayların devrime itiş verdiğini ve dolayısıyla süreci hızlandırdığını gözardı ediyorlar. Günümüzde, devrimci teori ile eylem ve bunun hayata geçme mesafesi çok uzun değildir. Nasıl kısa olmasın ki, yirmi yılın bir günden uzun olmadığı bir devrimci dönemde bulunuyoruz. Hareket çok hızlandı, hedef çok kısalıdı.

Ekonomik krizler, sermayenin doğrudur. Sermayenin hareket biçimi, mutlaka, krizleri doğurur. Ekonomik krizler yapısal olduğu için kalıcıdır. Ekonomik krizler, kapitalist toplumun yerine daha yüksek bir topluma geçiş için ikna edici bir olgudur. Fakat, yalnızca, kapitalizmin ekonomik krizlerinden söz etmiyoruz. Söz konusu olan kapitalizmin genel krizidir. Kültürel yozlaşma, bezginlik, çöküntü hali ve sosyal yıkım kapitalizmin genel krizinin temel olgularıdır. Kapitalizmin genel krizi, bu toplumsal sistemi yıkmak için sayısız olanak sunuyor. İşçi sınıfı, artan olanakları devrime dönüştürerek, emeğin kurtuluşuna daha çabuk varır.

Rosa Luxemburg, hatalı yanları olan "Sermaye Birikimi" isimli kitabında şu doğru değerlendirmede bulunur:

"Gelişmenin belli bir aşamasında,

toplumcu ilkelerin uygulanmasından başka bir seçenek kalmayacaktır."

Bugün o gelişme aşamasındayız. Rosa Luxemburg'un burada ifade ettiği toplumsallık, kapitalist toplumsallık değil, komünist toplumsallıktır. Devletçi küçük burjuva sosyalistlerin söylediği "Kamuculuk" hiç değildir.

Yalnızca tüm dünyayı etkisi altına alan pandemi bile, kendi başına şu sonuçları en sıradan insanın kafasına sokmuştur. İnsanca, sağlıklı herkesin gereksinimini karşıladığı yeni ve daha yüksek bir toplum zorunlu olmuştur. İnsanın insanla uyumu -ki bu ancak komünist toplumsallık temelinde sağlanır- ve insanla doğanın uyumu ve akla uygun ilişkisi -ki bu ancak toplumsal ekolojinin uygulanmasıyla mümkündür- kaçınılmazdır, zorunludur. Yine bu bağlamda, insanlar tüm dünyasal sorunların üstesinden ancak dünya çapında, uluslararası işbirliği -işbölümü değil- gerekiyor. İklim krizi, pandemi vd sorunlar gibi. Gelişmenin bugünkü aşamasında komünist toplumsallık ilkelerini uygulamaktan başka seçenek yoktur.

Üretici güçler öylesine büyüdü ki, kapitalist biçimi içinde, bunlar birer yıkıcı güç haline geldi, bu aşamada üretici güçler ancak toplumun ortak denetimine alınabilir.

Sermayenin büyümesi ve birikimi geliştikçe, emekle sermaye çatışması daha da büyür ve büyümüştür. Bu çatışmanın hangi boyutlara vardığını görüyoruz. Ama gelişme tam da karşıtların mücadelesidir. Çatışma, karşıtlık olmadan gelişme bugünkü aşamaya gelmezdi. Gelişme salt çatışmayı içermez. Kendi içinde çözümü de taşır. Gelişmiş üretici güçler, gelişmiş maddi koşullar, daha yüksek bir topluma dayanacağı koşullardır. Demek ki, çatışmanın kesin çözümü bugün vardır, gerçekten vardır.

Toplumsal devrim çatışmanın çözümlüdür, çözüm yöntemidir. Dünyada devrimci durumun bir sonucu olarak, devrim dünya genelinde günceldir. Dünyanın devrimci döneminde, ilişkilerin en keskin aşamasında, devrimin güncelliğini kabul etmemek, düşüncenin gerçekleri anlamaya kapalı olması gerekir. Devrimin güncelliğini kabul etmemek, çeyrek yüzyılda, dünya genelinde yükselen ve kapitalizmi altüst eden devrim dalgasını görmemek olur. Küresel başkaldırını küresel içsavaşı yadsımak olur. Dünyada

milyonlarca insanın haftalarca, aylarca süren ayaklanmalarını yok saymak olur. Senelerce, tüm bu olguları gözler önüne seren Leninist Parti'nin önünde sessizlik duvarı ören tüm reformist ve oportünist siyasetler, bugün Leninist Parti'nin görüşlerini aşırılmak için birbirleriyle yarışıyorlar. Devrimin güncelliği üstüne tutarlı, bütünsel, incelikli ve derinlikli görüşleri yok, fakat çeşitli değerlendirmelerinde bilinçsizce bunu tekrarlıyorlar. Tekrarlamak zorunda kalıyorlar. Çünkü devrimin güncelliği bir olgudur, bir gerçektir. Gerçek, en sonunda, kendi gerçekliğini, kendisine karşı çıkanlara da kabul ettirdi.

Kendi kötümserliklerini, kendi yılmnlıklarını, kapitalizme teslimiyetlerini devrimci işçi sınıfının sınıf bilinçli partisine maledenlerin insanın kapitalizme başkaldırısını ve yeni bir dünya kurma çabalarını anlamsız gören Camus'un şu anlayışından çok da uzak değildir. Camus ve diğer kötümserler, hiç değilse kapitalist toplumda insanın geldiği durumu bir yanıyla çizdiler. Ama sadece bir yanıyla. Camus'a göre, insan yaşamı, ağır bir taşı hep dağıtım zirvesine taşıyan ama bunu hiç başaramayan, mitolojik imge Sisyphos'un durumunda farklı değildir, ama onlar toplumun insanı nasıl biçimlendirdiğini bir yönüyle gördüler. Fakat insanın toplumsal devrimle kendini bu durumdan çıkardığını, geçmişle köklü bir kopuşa gittiğini anlayamadılar. Yani yıkılışı, çöküntüyü, bıkkınlığı, yılmnlığı, tatminsizliği, bayağlaşmayı gördüler. Fakat bunu devrimci bir tarzda ortadan kaldıran devrimci gelişimi kavrayamadılar. Onlar devrimci dinamiklerin işlediğini analiz edemediler. Kısacası, onlar tarih öncesi toplumun özel mülkiyet tarafından düşürüldüğü durumun, yabancılaşmanın, yalnızlaşmanın bize bir tablosunu çizdiler. Ama, tarihin en büyük devrimi olan komünist devrimle tarih öncesinin sona erdiğini ve insanlık tarihin başladığını ortaya koyamadılar.

Pandeminin bu kadar yaygın oluşu, sosyal sistemin yarattığı sonuçlardan başka bir şey olmayan doğal felaketler, ezilen ve sömürülenlerin varlığı bu sömürü ve baskı toplumuna özgüdür. Dolayısıyla bu yapı ortadan kalkmadan kapitalizm, her geçen gün insanlığı daha büyük tehditlerle ölüm-kalım durumuyla karşı karşıya bırakacaktır. İnsanlık daha büyük vahşet ve dehşetle karşı karşıyadır. Tehdit, tehlike çok büyüktür. Ancak,

bu tarihsel döneme son vermek için oluşan olanaklar da daha fazladır. Yalnızca, çıkmazı değil, çıkışı da görmeliyiz. Çıkışı, ancak devrimci bir sınıf olan işçi sınıfı gösterebilir. Çıkış, kafalardaki tasarımdan değil, bu toplumun kendi yapısında doğmuştur. Bu, bizi geleceğe götüren maddi koşulların gelişmiş varlığıdır. Bu çıkış, devrimci sınıfın varlığı ve savaşımıdır. Bu çıkış, çağımızın yeni bir toplumsal devrimler çağı olmasıdır. Çıkış bizimledir, gelecek bizim tarafımızdadır.

Kapitalizm insanı sıradanlaştırdı. İnsana ait ne varsa hepsini bayağlaştırdı, insanda kötü tutkular geliştirdi. Kendi özel çıkarını her şeyin üstünde ve önünde tutan bencil bireycilik, zihinsel çoraklık, tek biçimli yaşam yarattı. Sıra dışı olmak isteyenler, gerçekten, sıradan yaşamın ötesine geçemiyor. Sıra dışılık dediği şey, tuhaflıktan, kendini insanlardan ayrı göstermek, onlardan üstün tutmaktan vb başka bir şey değildi. İnsanları düşürdükları durumdan kurtarmanın biricik yolu, bu topluma yerle bir etmekten geçiyor. Bu topluma dokunmadan, insani ilişkilerin, en iyi tutkuların serpilip gelişmesi beklenmemeli. İnsan doğadan uzaklaştıkça doğa ile ilişkileri dolaylı oldukça, insanın kurtuluşundan, birinin özgürleşmesinden söz edilemez. Kurtuluş İNSANİLEŞEN DOĞA VE DOĞALAN İNSANDIR. Böylesi köklü toplumsal dönüşüm isteyen bir hedef çok uzun zamanın sorunu mu? Hayır, tarihsel gelişmeye bu biçimde edilgen bir anlayışla bakılmaz. Unutmayalım ki, sıçramaların ve patlamaların olağan hale geldiği bir zamanda yaşıyoruz. Toplumun tepeden tırnağa köklü dönüşüm hedefiyle bunun gerçek olması arasındaki mesafe çok büyük değildir.

Toplumun devrimci yeniden örgütlenmesiyle insan ilk defa insani koşullara kavuşacak. Her birey kendini çok yönlü ve kendi içinde uyumlu bir gelişme gösterecek. İnsan tüm toplumsal engellerden kurtularak, özgürce yaratımda bulunabilecektir. İnsanın ilk kez "işte yaşam budur" diyebileceği, bir tarihsel dönemi başlatabilir. İnsan ilk defa, bunun olanaklarını elinin altında bulunduruyor. Ama bunun gerçek olması için büyük mücadele halen zorunludur. O büyük mücadele başladı ve önlenemez bir güçle ilerliyor. DURMADAN İLERLİYOR!

"Acaba Bugün Neyi Yasaklasam"

Emeğe Ezgi solistlerinden, Kırıklar F Tipi Zindanında kalan Sinan Koçum, gazetemize yazdığı mektubuyla zindanlarda son süreçte yaşadıklarını anlattı. Sinan Koçum'un mektubu şöyle:

Burada neredeyse her gün yeni bir yasak kararı alınıyor. Sonra da itirazlarla, diyaloglarla en son çare de mahkemelik olarak konu çözümleniyor. Biz de bu sebeple üç günlük açlık grevi yaptık.

Basılı yayınların sürekli olarak engellenmesi, tutsakların istekleri dışında yer değişiklikleri havalandırmaların kamera ile izlenmesi, daksil yasağı, çekpas sopalarnın zorla alınarak boylarının kısıtlanması, elektrik uzatma kablolarının kısıtlanması gibi mantıklı bir gerekçesi olmayan, "acaba bugün neyi yasaklasam" düşüncesiyle, keyfi olarak verilen kararlarla gerçekleştirilen uygulamalara maruz kalıyoruz.

Aynen böyle yazarak Adalet Bakanlığına dilekçe gönderdim ve "ben üç günlük açlık grevi yapıyorum" dedim.

Tabii cezaevinde açlık grevi yapınca disiplin soruşturması başlatılıyor; devamında da bir disiplin cezası veriliyor. Haliyle bize de soruşturma açıldı ve savunmamız istendi. Ben de savunmamı aynen şöyle yaptım:

"Bir insanın hayatı boyunca yapabileceği en ulvi iş, insanlığın kültür birikimine karınca kararınca katkıda bulunmaktır. Toplumsal ilerleme bu şekilde gerçekleşir.

Fakat tarih boyunca egemen sınıflar toplumları daha kolay yönetebilmek için insanları mümkün olduğunca bilimden ve sanattan uzak tutmaya çalışmış, emirleri altındaki idarecileri de bu amaca yönlendirmişlerdir. Bugün bu cezaevinde yaşanan da

bunun bir parçasıdır.

Örnek veriyorum: Burası F tipi olduğu için başka insanlarla irtibatım asgari düzeyde olduğu halde dört yılda en az dört tane okuma-yazma bilimey insanla karşılaştım. Kim bilir benim görmediğim, bu durumda olan kaç insan vardır.

İnsanlığın çıkarlarını gözetken bir sistemde bir idarecinin yapacağı ilk iş bu insanları okuma-yazma öğrenmeye özendirme olurdu.

Her gün ya bir şikayet dilekçesi, ya bir itiraz ya da bir suç duyurusu yazmak zorunda kalıyorum. Çünkü her gün yeni bir mantıksız, hukuksuz ve keyfi yasak kararı ile karşılaşılıyor.

Her gün yasa ve yönetmelik okuyup dilekçe hazırlamaktan bilim ve edebiyata vakit kalmıyor.

Sadece bana değil, bu cezaevinde tutulan yaklaşık 400 kişiye aynı uygulamalar dayattığımızı gö-

zönüne alırsak, şunu söylemek mümkündür: Siz insanlığa kötülük ediyorsunuz.

Sırf egolarınızı tatmin etmek ve emrinde olduğunuz egemenlere yaranmak için insanlığın kültür birikimine darbe vuruyorsunuz.

Ben de bu duruma dikkat çekmek ve protesto etmek için açlık grevi yaptım."

Bu cezaevinde -özellikle idareciler değiştiğinden beri- idari ve hukuki işler çok zaman alıyor. Bunlardan birini daha anlatmam gerek.

Havalandırmalarda kamera var. Senelerdir bu kameralar kapalıydı. Daha doğrusu biz kapatmıştık. Üzerine bir etiket yapıştırmıştık. Müdür değiştiikten sonra bu etiketleri söktüler ve hem izleme hem kayıp yapmaya devam ettiler. Biz kapattıkça, her defasında onlar açıyorlar. Üstelik bir de kapattık diye disiplin cezası veriyorlar.

Normalde kameranın önünü kapatmak suç değil. Yani yasalarda böyle bir suç tanımı yok. Ama idare başka bir yasayı yorumlayarak o yasa maddesinden disiplin cezası veriyor. Bana şu ana kadar dört tane 1 aylık görüş yasağı (toplam 4 ay ediyor) bir tane de bir günlük hücreye kapatma cezası verdiler. Hüseyin yoldaş da toplam 4 ay görüş cezası aldı.

Bu cezalara itiraz ettik elbette. İnfaz hakimliği bizi haklı buldu. "Yasada böyle bir suç yok" diyerek cezaları kaldırdı. Savcılık bir üst mahkeme olan İzmir 1. Ağır Ceza Mahkemesine itiraz etti o mahkeme de infaz hakimliğinin (İzmir 3. İnfaz hakimliği) kararını bozup cezaları onayladı. Böylece cezalar uygulanmaya başlandı.

Cezaların iki tanesi yukarıdaki şekilde sonuçlandı ve Anayasa mahkemesine başvurdum. Diğer üç ceza için infaz hakimliği kararları henüz elime

ulaşmadı. Bu arada her gün kameraları biz kapatıyoruz, görevliler açıyor. Bir yandan da disiplin cezası vermeye devam ediyorlar.

Çekpas sopaları da bu yüzden kısıtlandı. Çünkü biz sopaları birbirine ekleyerek kamereya etiket yapıştırıyorduk. Kısıtlanması sorunu çözmeyince bu kez de hücrede bulundurulabilecek sopa sayısını ikiye düşürdüler ve fazla çekpas sopalara el koydular. (Bu konuyu da mahkemeye şikayet ettik tabii). Elbette biz de yeni yöntemler bulmaya devam ediyoruz.

Bitirmeden önce "Notre-Dame'nin Kamburu"ndan aldığım bir notu paylaşayım:

"...bu ayrıcalıkların pek çoğu dahası bundan çok daha iyileri bile, krallardan ayaklanmalarla, isyanlarla, tehditlerle zorla alınmıştır. Eski tarihten kalma bir dizedir bu. Kral yalnızca halk kopardığı zaman bırakır. Sadakat konusunda, bunu büyük saflıkla anlatan eski bir ferman vardı. Şöyle yazar: 'Yurttaşların krala bağlılı bazen isyanlarla kesintiye uğramışsa da, onlara pek çok ayrıcalık sağlanmıştı.'"

Sinan Koçum mektubunda ayrıca günlük gazetelerin de pandemi tedbirleri nedeniyle "üzerinde virüs varsa pasifize olsun" diye bir gün bekletilerek kendilerine vermediğini anlatıyor. Bunun için Dokuz Eylül Üniversitesi'ne yazan Sinan Koçum, "kağıt yüzeylerde virüs ne kadar süre hayatta kalıyor" diye sordu. Gelen raporda "üç saat içinde tamamen yok olduğu görülmüştür" denilince bu raporu da dilekçesine ekleyerek mahkemeye başvurdu ve böylece günlük gazeteleri gününde almaya başladılar.

Editör

DEVİRİM VE İKTİDAR HEDEFİNİ GÖRÜNÜR KILMALIYIZ!

Baş tarafı 1. Sayfada

Devrim ve iktidar hedefinin devrimin toplumsal güçlerinin bilincinde, gözünde görünür kılmanın en önemli, en başta gelen görev olduğu tespiti keyfi bir tespit değildir. Tekelci kapitalist düzenin içinde bulunduğu derin ekonomik ve politik kriz, tekelci sermaye sınıfının toplumu eski yöntemlerle yönetemeye hale gelmiş olması; buna karşılık başta işçi sınıfı olmak üzere ücretli emekçilerin, yoksul ve aç kitlelerin, Kürt halkının kesin ve kararlı bir mücadeleye atılmış olmaları gerçeğinin bir sonucudur bu tespit.

Tekelci kapitalist düzenin derin bir kriz içinde olduğu herkes tarafından görülüyor ve kabul ediliyor. Buna burjuva güçler de dahil. Bu tartışmasız devrimci durumdur, devrimci krizdir. Devrimci kriz ya da devrimci durum, iki kavramı da aynı anlamda kullanıyoruz, devrimci politik güçlere bu koşullardan sermaye sınıfı egemenliğini bir devrimle yıkmaya ve yerine devrimci halk iktidarı kurma görevi yükler.

Sosyal reformist partiler, bu görevden kaçınmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Her şeyden önce, kavramlarla oynayarak, devrimci durum ya da devrimci kriz kavramlarını kullanmamak için örneğin, "çoklu kriz" benzeri kavramları uydurmaya başlamış bulunuyorlar. Şimdi, sosyal reformistlerin her açıklamasında, (burjuva liberal akademik yazında, daha öncesi olmakla birlikte özellikle 2007 krizi sonrası yaygınlaşan, yani doğrudan burjuva liberal düşünceden "aktarılan") "çoklu kriz" kavramını görüyoruz.

Kavramların bu şekilde bozulmaya çalışılması, bulanıklaştırılması, anlaşılabilir hale getirilmesi sınıf savaşının devrimci görevlerini yerine getirmekten kaçınma çabasının sonucudur.

İşçi sınıfının nasıl devrimci bir atılım içinde olduğu, izaha gerek bırakmayacak kadar ortada. Sosyal reformist partiler bile bu gerçeği itiraf etmek zorunda kalıyorlar. Daha önce de değinmiştik; sosyal reformizmin tüm hallerini kendinde cisimleştirmiş bir parti bile "devrimci demokratik cumhuriyet", "tek yol devrim" sloganlarını atmaya başlamıştı. Ancak, tek atımlık barut idi bu. Aslına rücu etmek kaçınılmazdı. Nitekim bu "gürlemelerden" hemen sonra, CHP ve diğer gerici-faşist partilerle hangi düzlemde ittifak kurulabileceği tartışmalarına daldılar.

Öteki sosyal reformist partiler de aynı yoldan yürüyorlar. Onlar da, işçi sınıfı, ücretli emekçiler, Kürt halkı ve birleşik devrimin diğer toplumsal güçlerindeki devrimci atılımı görünce kimi "sosyalist iktidar"ı kurmaktan, kimi "sosyalist Türkiye" talebinden söz etmeye başladı. Kılıçdaroğlu bile "halk iktidarı" vaatlerinde bulunuyor! Örnekler çoğaltılabilir ama bu kadarı da sorunun anlaşılmasına yeter.

Görüldüğü gibi, iktidar sorunu herkese kendini kabul ettiriyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere, büyük bir devrimci atılıma girişmiş olan emekçi sınıflar, yoksul ve aç kitleler, sorunlarının kaynağının iktidar olduğunu en azından seziyorlar. Bu devrimci sınıf sezgisi, giderek bilince de dönüşüyor. İktidarı ele geçirmek, devrimci bir iktidar, işçi ve emekçi sınıfların iktidarını kurmak kurtuluşun tek yoludur.

Ancak işin buraya kadar olanı sorunun tek boyutudur. Bu anlamda, aralarında "millet ittifakı" denen gerici-faşist ittifakı nasıl yapar da destekleriz tartışması yapan sosyal reformist partiler bile, işin buraya kadar olan boyutuna ciddi bir itiraz yükseltmezler. Öyleyse bu tek yanlılığı öteki yanla tamamlamak gerekir. Bu, iktidarın bir devrimle ele geçirileceği düşüncesidir.

Evet, propaganda ve ajitasyonumuzu bu bütünlük içinde yapmalıyız. Sadece iktidardan söz etmek yetmez, kitlelere, iktidarın bir devrimle, birleşik devrimle ele geçirilmesi gerektiğini ve ancak böyle ele geçirilebileceğini anlatmalıyız. Sorunun bir tarafını ihmal ettiğimizde en pespaye sosyal reformist partinin, örneğin "adiyla sınıyla sosyalist Türkiye Cumhuriyeti istiyoruz" diyen parlamentarist partinin konumuna düşmek kaçınılmaz olur. Çünkü sosyal reformist partiler de iktidarı ele geçirmek "isterler". Ama parlamenter yoldan, yani iktidarın asla ele geçirilemeyeceği yoldan, faşist devleti, onun kurumlarını dağıtmadan, yavaş yavaş ve bu kurumlara "sızarak" iktidarı ele geçirmeyi amaçlarlar. Bu, kitleleri burjuva sınıf hesabına aldatmak, onların devrimci enerjilerini asla zafere ulaştırmayacak yolda harcamaktır.

Şüphesiz, Leninistler, sosyal reformistlerle uğraşarak zaman ve enerjilerini harcamazlar. Sınıf bilinçli öncü devrimci işçiler, Leninistler bu gerçeklerin bilincinde olarak hareket halindeki işçi sınıfıyla, yoksul kitlelerle, emekçilerle, açlık ve yokluğa mahkum edilen kitlelerle yakın ve sıkı bağlar kurmak üzere, sıkı komünist faaliyet içine girerler. İktidar sorunu, emekçi sınıfların, birleşik devrimin toplumsal güçlerinin devrimci girişimleriyle çözülmek üzere, gelip kendini dayatmıştır.

Eylem halindeki kitleler kolayca öğrenirler; sorunu derinden kavrarlar; deyim uygunsu boğayı boynuzundan yakalarlar. "İktidar dışında her şeyin hiç bir şey" olduğunu söylediğimizde bizi anlamakta zorlanmayacaklar. Şimdi elde ettikleri "kazanımların" hiç bir güvencesinin olmadığını; kazanımları korumanın tek yolunun devrimci iktidar kurmaktan geçtiğini söylediğimizde bize hak vermekte gecikmeyecekler.

Şimdi, "1905 Devrim Yılları"nın Bauman'ı olmak zamanı. Birleşik devrimimizin gece gündüz, engel tanımadan, politik uyanıklıkta sosyal reformistlere pabucu ters giydirecek Baumanlara ihtiyacı var. Çok sayıda Bauman'a ihtiyaç var, fakat Bauman gibi bir tek militanın bile çok şey yapabileceği koşullarda olduğumuzu da unutmamalıyız.

Son derece devrimci koşullardan geçiyoruz. Bu koşullarda devrimci propaganda ve ajitasyonumuzu iki anlama gelmeyecek bir açıklık ve netlikle yapmalıyız. Sosyal reformist düşünce bulanıklıktan, muğlaklıktan, belirsizlikten medet umar. Örneğin, "kamuculuk" der, bunun ne anlama geldiğinden, hangi sınıfın devletinin kamulaştırmasından söz ettiğinden bahsetmez. Örneğin, iktidar olmaktan söz ederler. Ama, iktidarı nasıl ele geçireceklerinden tek kelimeyle olsun söz etmezler; parlamenter yoldan iktidar olmak istediklerinden bahsetmezler.

Devrimci düşünce ise son derece açık olmak, netlikten, anlaşılabilir üsluptan medet umar. Örneğin "kazanmak"tan söz etmek muğlaklıktır. Neyi kazanacağını büyük açıklıkla ortaya koymalıdır. Muğlaklık, bulanıklık, belirsizlik kitlelerde bilinç yaratmaz. Devrimci bilinç ise hiç yaratmaz.

Devrimci koşullarda, devrimci atılım içindeki işçi sınıfına, emekçilere, yoksul kitlelere, Kürt halkına devrimci hedeflerle gitmeliyiz. Onlara devrim ve iktidar hedefini büyük bir açıklıkla götürmeliyiz; bu hedefi onların gözünde, bilincinde görünür kılmalıyız.

Devrimci koşullarda gerçekten devrimci olan zafere ulaşır.

Açlığa Ve Yoksulluğa Başkaldırıyoruz

Pandeminin derinleştiği ekonomik ve siyasi krizin gölgesinde ezilen, sömürülen emekçiler olarak yaşamlarımızı geçindiremiyoruz.

Geçinemediği için intihar edenler, aldığı maaşı yetiremeyen işçiler, işsizlikle boğuşanlar, her yerde iki kat fazla sömürülen emekçi kadınlar, güvencesiz ve düşük ücretle çalışmaya mahkum edilmiş göçmen işçiler, bankalara olan borçlarını ödeyemeyenler, gelecekte ümidini kesmiş binlerce genç, her gün tencereye koyacağı yemeği düşünmekten bitap düşmüş ev işçisi kadınlar açlık ve geleceksizlik sarmalının girdabında. Markete pazara giderken defalarca düşünür, kiramızı ödeyememenin, gelecek faturaların kaygısıyla yaşar hale geldik.

Farplas, Yemek Sepeti, Migros, Corazon, Dijitürk ve nicesi.. Tekstilden ekonomiye, petrokim-yadan metale, sağlığa, taşımacılığa kadar birçok sektörde arda ardına başlayan eylemler, bizlere bu açlık ve geleceksizlik sarmalında sorunlarımızın ortak olduğunu göstermekle kalmadı sadece, bu sarmaldan ancak birbirimizden aldığımız sınıf bilinci ile birlikte mücadele etmenin çözüm olacağını da gösterdi. Açlık sınırında çalışmaya mecbur bırakılan binlerce emekçi, bir yerde başlayan isyanın ateşini alıp ülkenin dört bir yanında aynı koşullarda açlığa mahkum edilen milyonlarca işçiyeye taşıdı; bu ateş harlanarak büyüyor.

Ve biz emekçi kadınlar... Aynı koşullarda daha düşük ücretlerle çalıştırıldınız. Adları işten çıkarılacaklar listesinde hep en üst sıralarda olanlar. Güvencesizliğe mahkum edilen bizler; pandemi ile beraber artan ev işlerinin, çocuk ve yaşlı bakımının da yükünü bir kez daha omuzlayan bizleriz...

Uzun uzadıya yapılan ekonomi hesaplamaları ile değil, ocağa koyduğumuz yemeğin tedirginliğinde biliyoruz krizi; gelen faturaları bekleyişimizde, pazardan eli boş çıkarkenki öfkemizde. Bir gün çalışmazsak, sonraki ay ne yapacağımızı bilmeden, elimizdekini ucu ucuna yetiştirmeye çalışıyoruz...

Bu çifte sömürüye duyduğumuz öfkeyle, nerede bir isyan başlasa biz kadınlar, oradayız. Bizler, fabrikayı kilitleyenleriz, üretimi durduruyoruz... Bize üç kuruşu reva görünen kesesini dolduran patronların ensesinde hesap soranlarız. Bugün açlık sınırının altında yaşamayı reddediyor, mücadele ediyoruz.

Alınlarımız üzerinden sefa içinde yaşayan patronların sahip oldukları her şey, bizimdir. İnsana yakışır bir yaşamı; bize ait olan ne varsa almakla kazanacağız. Bizleri evlerimizde sömüren erkek egemen sisteme, işyerlerinde sömüren kapitalizme karşı ancak sömürünün olmadığı bir yaşamı kurarak özgür olabiliriz.

Bu yüzyılda bizlere hala karın tokluğunu reva görenlere söylüyoruz, sömürü düzeninizi yerle bir edeceğiz.

Gelin açlık ve geleceksizlik sarmalından birlikte çıkalım, bu 8 Mart'ta isyanımızı tek ses olarak haykıralım.

Açlığa Başkaldırıyoruz!
Geleceksizliğe Başkaldırıyoruz!
Yoksulluğa Başkaldırıyoruz!
Kapitalizme Başkaldırıyoruz!
Yaşanacak Bir Dünyayı Ellerimizle Kuracağız!

Emekçi Kadınlar (EKA)

"Hasta Tutsaklara Özgürlük"

Tutsaklarla Dayanışma İniyatifi (TDİ), "Hasta Tutsaklara Özgürlük" eylem ve etkinlikleri kapsamında eylem ve etkinliklere devam ediyor.

TDİ'nin 10 Şubat günü Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi önünde yaptığı basın açıklamasına HDP'li milletvekillerinin yanı sıra BMG bileşenleri de katıldı.

"Hasta Tutsaklara Özgürlük" pankartı açılan eylemde önce HDP'li milletvekilleri söz aldı, bir tutsak annesi de Kürtçe konuşma yaparak, çocuklarının sebepsiz yere cezaevlerine konulduğunu söyledi.

TDİ adına açıklamayı Av.Yağmur Kavak okudu. Salgın gerekçesiyle cezaevlerinde hak ihlallerinin arttığına dikkat çekerek, sosyal alanların kısıtlanması, görüş ve iletişim yasakları, muhalif dergi ve gazete kısıtlamaları, hastane sevklerinin yapılması, tedavi hakkının engellenmesi gibi yaşanan kimi ihlallere değindi.

Son 6 yılda 111 hasta tutuklunun yaşamını yitirdiğini aktaran Kavak, "Hasta tutsaklar hastane, ATK, savcılık engeline takılıyor. Rapor verile bile tahliyeleri engelleniyor. Bugün Aysel Tuğluk, Mehmet Emin Özkan, Ali Osman Köse, Fatma Tokmak ve adını sayamadığımız birçok tutsağın hayatları tehlike altında. Tutsakların yakınları, aileleri, yoldaşları olarak hasta tutsakların ölüme terk edilmesine izin vermeyeceğiz. Herkesi mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz." dedi.

TDİ bileşenleri 17 Şubat günü de Söğütöççe Metrobüs durağında bildiri dağıtmak istedi, polis saldırısıyla karşılaştı.

"Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın!" başlıklı bildiri hasta tutsaklar Aysel Tuğluk, Ali Osman Köse, Ruken Yıldız, Mehmet Emin Özkan'ın ismi geçtiği için polis "suçu ve suçluyu övme" gerekçesi ile dağıtımına izin vermeyeceklerini söyleyerek bildirilere el koyarak tutsak yakınlarının dağılmasını istedi. Aileler buna izin vermeyince Hüseyin İldan, Ercan Işık, Onurcan Bayrak darp edilerek "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganları ile gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar Kadıköy Emniyet Müdürlüğü'nde ifadeleri alındıktan sonra akşam saatlerinde serbest bırakıldılar.

Tutsaklarla Dayanışma İniyatifi'nin son haftalarda hasta tutsaklarla ilgili yaptıkları her eylem yasaklanıyor, her açıklama polis saldırısı ve gözaltısı ile sonuçlanıyor. Bakırköy Kadın Cezaevi ölü, Yenibosna Adli Tıp Kurumu ölü... Tutsak yakınlarının seslerini duyurmak için çıktıkları her alan onlara yasaklanıyor. Yetmiyor, bildiri dağıtmaları dahi saldırılarla, gözaltılarla engellenmeye çalışılıyor.

Her şeye rağmen zindanlardaki devrimci tutsaklara sahip çıkmaya, sesleri olmaya devam edeceğiz.

Bakırköy Zindanı'nda Yeni Soruşturmalar

28 Ocak günü Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevinin B-6 koğuşunda bulunan kadın tutsakların açık görüşü vardı. Bu açık görüşte devrimci kadın tutsaklar, sadece kendi ziyaretçileri ile değil, aynı koğuşta kaldıkları arkadaşlarının ailelerine de selam verdikleri için, B-6 koğuşunda bu görüşe çıkan tüm tutsaklara soruşturma açıldı.

Kadın tutsakların kendi aileleri dışında koğuş arkadaşının aileleri ile selamlaşmalarında bir sakınca olmadığı, soruşturma açmanın hiçbir mantıklı dayanağı olmadığı açık. Tutsaklara soruşturma açılmasının tek açıklaması, Cezaevi idaresinin tutsakların dışarı ile her tür bağı koparmak, zindan içinde dahi tecride mahkum etmektir.

HER YENİ TOPLUM DEVRİMİLE BAŞLAR

Özgür Güven

Sınıflı toplumların başlangıcından bugüne insanlık farklı farklı toplumsal sistemlerden geçti. Her toplumsal sistem kuruluş sürecinde büyük bir heyecanla üretici güçlerin gelişiminin önünü açtı, insanlığın ileri yürüyüşüne hız verdi. Gelişiminin belirli bir aşamasındaysa işler hep tersine döndü. Tarihsel olarak zamanın dolduran her toplumsal sistem, üretici güçlerin gelişiminin önüne bir engel olarak dikildi.

Tarihin bir devrimi gündeme getirdiği çağ dönümlerinde, eski toplumun efendileri olan egemen sınıflar kendi egemenliklerini biraz daha uzatmak, sömürü üzerine kurdukları kendi tatlı hayatlarını biraz daha sürdürebilmek için baskı ve katliam dahil her yola başvururlar. Bu baskı koşulları altında insanlar bunalsa, üretici güçlerin gelişimi yavaşlarsa da tarihsel akışın önüne geçilemez; er ya da geç insanlık eski toplumu alt ederek yeni ve daha ileri bir topluma geçer.

Her yeni topluma geçişte ebelik görevi zora düştü, yeni toplumun doğuşu her zaman zora dayalı bir devrimle oldu. İnsanlar devrimin yarattığı yeni ilişkilere ve yeni koşullara dayanarak devrimden sonra yeni bir yaşam kurdular. Devrimin, üretici güçlerin önündeki engelleri kaldırmasıyla birlikte, bir süre için bile olsa özgürce gelişimi tarihin çarkını hızlandırdı.

Tipki kölecilikten feodalizme geçişte olduğu gibi, feodalizmden kapitalizme geçişte de böyle oldu. Burjuvazi,

üretici güçleri evrensel olarak geliştirdi ve kapitalist üretim biçiminin dünyada egemen olmasını sağladı. Bu süreçte eski toplumun yoluna çıkardığı bütün engelleri ezip geçti. Bu süreç, proletaryanın tarih sahnesine girmesiyle tersine döndü. Kapitalizmin mezar kazıcısı proletarya, kendi toplumsal devrimi olan sosyalist devrimi gündeme getirince, burjuvazi daha önce karşı çıktığı eski toplumun gerici ideoloji ve kurumlarını yardıma çağırır: eski toplumdan kalan güçlerle ele verip yeniden ürettiği gerici her biçimiyle proletaryanın önüne birer engel olarak dikti.

Eğer insanlar kendi tarihsel evrim sürecinde kurulu eski toplumun çizdiği sınırlar içinde kalsa, egemen sınıfların koyduğu kurallara uygun olarak hareket etseydi, tarih hem çok yavaş ilerler, hem de monoton bir çizgi izlerdi. İnsanların tarih boyunca egemen sınıfların koyduğu kuralları ve çizdiği sınırları tanımayarak aşmalarının yaşamın değişim ve dönüşümünde, tarihin ilerlemesinde belirleyici etkisi ve rolü vardır.

Yüzlerce yıla yayılan kapitalizmin egemenliği sürecinde, önce serbest rekabetçi dönemde, ardından tekeli sermayenin egemen olduğu emperyalizm çağında, şimdi de emperyalizmin bugün yaşanan yeni evresinde emekçi sınıfın yoluna dizdiği engellerle birlikte baskı ve gerici zoru da hizmetine koştu. Proletaryanın başkaldırılarını, isyan ve ayaklanmalarını pek çok yerde ve pek çok defa kanla, vahşetle, zorla bastırdı. Ancak tarihsel gelişme her defasında

devrimi yeniden ve daha güçlü olarak gündeme getirdi.

Proletaryanın yeryüzündeki ilk iktidar deneyimi Paris Komünü oldu. 71 gün süren Komün, büyük bir vahşetle kan deryasında boğuldu. Kapitalizmden komünizme geçiş çağını açan Ekim Devrimi oldu. Kapitalist toplumdaki komünist topluma geçmek için maddi üretimin belirli bir düzeyde gelişmiş olması gerekir. Üretici güçlerin gelişimi sonunda doğmuş olan maddi ön koşulların sınıfsız topluma varması için tarihin en devrimci sınıfı olan proletaryanın devrimci enerjisiyle, özverili, kahramanca atılımlarıyla gerçekleştireceği devrimci eylemler sonunda devrimini yapması gerekir.

Bu topraklarda kapitalizmin eski toplum olduğunu, tarihsel ömrünü tamamladığını ve yeni bir toplumun şafağının söktüğünü ilk müjdeleyen Denizler oldu. Kapitalizme son verilmesi gerektiğini, büyük bir kararlılık ve coşkuyla harekete geçerek gösterdiler. Elli yılı aşan bir süreden beri yeni bir toplumun doğum sancılan toplumsal yaşamın her alanında ve çeşitli biçimlerde kendini hissettiriyor. Öğrenci yurtlarından başlayan hareket, hızlı toplumsal hayatın diğer alanlarına yayıldı. Nuhaklardan doğan güneşin sabah kızzılığı fabrikaları, işçi mahallelerini, tarlaları, yoksul köylülerin sofralarını, kadınları, çeşitli emekçi kesimleri aydınlattı, yıllarca yıllar kadar sürmüş uykularından uyandı.

Önce gençlik düştü bu düşlerin pe-

şine; yeni olanı, gelmekte olanı karşılamaya. Çünkü gençlik yeniliğe, yeni olana açıktır, gelecek düşleriyle, hayalleriyle doludur ve daima bu düşlerin peşine düşer. Kırlarda, şehirlerde, gecekondu mahallelerinde, her yerde ateşli, gözü kara, kıpır kıpır, heyecan doludur hep. Eskiyen ve yabancılaşan ne varsa onu aşmaya, yeni olana ulaşmaya çalışır. İnsanlar kendi tarihlerini kendileri yaparlar, ama verili koşullara boyun eğerek değil, değiştirerek. Gençlik de kendi geleceğini kurmanın, kaderini eline almanın, kendi tarihini yapmanın heyecanıyla hareket eder. Özellikle devrimci zamanlarda, çağ dönümlerinde bu çok daha belirgindir. Sonra davanın asıl sahipleri işçi sınıfı girer devreye; tüm emekçi sınıfları, tüm ezilenleri peşine takar. Belirsizlik, işçi sınıfı sorumluluk üstlenip öne atıldıkça sona erer, nasıl yaşayacaklarına karar veren emekçi yığınlar o yaşamı kurmak için harekete geçerler.

Çağ dönümlerinin havası, doğada olduğu gibi toplumda bunaltıcı, boğucudur. Hava puslu, sisle kaplıdır, aşılması zor engeller vardır. Ama ne gam, tarih hükmünü vermiş, işçi sınıfı tarihsel görevini üstlenip yola koyulmuştur. Geleceğe dair umut dolu yeni fikirler giderek daha çok insanı etkilemeye başlar; ortaklaşa görüş gelişip güçlenmektedir. Geleceğin nabızı buğünde atmaya başlar; geleceğin toplumu kuracak olan devrimci sınıf süreci etkin olarak dahil oldukça doğum yaklaşır, süreç hızlanır. Ufuktaki görüntüler

giderek daha çok netleşmeye başlar.

Üretici güçleri ve toplumun denetimini elinden kaçırarak, her şeyi yitireceğini anlayan sermaye 12 Mart, 12 Eylül gibi askeri faşist darbelerden Maraş, Sivas, Süruç, Ankara Garı gibi katliamlara, dinden uyuturucuya, alkolden fuhuşa kadar her yola başvurarak yeninin doğumunu engellemeye çalıştı, çalışıyor. Emekçi sınıfının yüreğindeki devrimi gören burjuva güçler, kitlelerin hedefini saptrabilmek için devrimci kılığa girerek, olur olmaz her şeye devrim demeyi bile denediler. Devrim birazcık daha geciktirebilmek, kapitalizmin ömrünü birazcık daha uzatabilmek için her şeyi yapıp her şeyi deneseler de sonuç alamadılar; toplum bir sıçramanın, sıçramayla yeni bir topluma geçmenin eşine geldi dayandı.

Çağ dönümleri tarihin gençlik çağlarıdır. Nasıl ki insan, gençlik çağında henüz açılmamış bir yaşam sayfasının önünde durursa, çağ dönümlerinde de toplum henüz açılmamış yeni bir yaşam sayfasının, yeni bir toplumsal sistemin kapısına dayanmıştır: Gelecek sosyalizmdir. Açlıktan işsizliğe, enflasyondan hayat pahalılığına, ulusal sorundan kadın sorununa, eğitimin sağlığa toplumsal yaşamın tüm önemli sorunlarının gerçek ve kalıcı çözümünü sosyalizmde dir. Sosyalizmin ön koşulu devrimdir. Lenin'in sözleriyle "Devrim, tüm insanı melekelerin özel yükseliş ve özel gayrete geliş anlarında on milyonların bilinciyle, iradesiyle, tutkusıyla, hayalleriyle gerçekleştirir."

Antep Proletaryası Ayakta

Antep... Türkiye ve Kürdistan'ın en önemli sanayi merkezlerinden biri... Ve bu sanayi merkezi, günlerdir işçilerin eylemleriyle, ayaklanmalarıyla sarsılıyor.

Geçtiğimiz yıllarda da zamlara, kötü çalışma koşullarına karşı dönem dönem eylemler yapan Antep proletaryası, son birkaç hafta içinde ardı ardına eylemlere çıktı. Melike Tekstil, Şireci Tekstil, Gürteks, Elyaf İplik, Durkar İplik, Rad Çuval, Ahmet Aslansoy Tekstil, Adapak Tekstil, Artemis Halı, Bade İplik, Bade Halı... Ve bunlara Karpen Alüminyum, Özkaralar, Özkaplan Halı, Atlantik Halı, işçileri de iş bıraktı. Boyar Kimya işçileri de eklendi. Son iki haftada Antep Organize Sanayi Bölgesinde 20'nin üzerinde işyerinde eylem yapıldı ve her geçen gün buna yenileri ekleniyor.

Düşük zam ve kötü çalışma koşullarına karşı işçiler ard arda iş bırakıyor. 8 Şubat'ta patronların verdiği zammı kabul etmeyen Beşler Un Fabrikası işçileri talepleri karşılanana kadar fabrika önünde beklemeye başladı.

Aynı gün Aras Kargo Zeugma Şubesi işçileri düşük zam dayatmasına karşı iş bıraktı.

9 Şubat günü Elyaf İplik'te çalışan işçiler, düşük zammı kabul etmeyerek iş bıraktı. Üç vardiyadaki işçilerin tamamı fabrika önünde bekleyişe geçti. İşçilerin talebi 5 bin 750+350 TL devam primi.

Aynı gün Ahmet Aslansoy Tekstil Fabrikası işçileri de iş bıraktı. İşçiler, kendilerine verilen 4 bin 300 lira ücrete karşı 5 bin 200 lira talep ediyor. Patron, diğer vardiyaya gelen servisleri arka kapıdan içeri alarak işçileri bölmek istese de işçiler izin vermedi ve iki vardiya fabrika önünde buluştu. 140 işçinin eylemi devam ediyor.

10 Şubat günü Başpınar Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Artemis Halı işçileri, düşük zam teklifini kabul etmeyerek fabrika önünde eyleme başladı.

Aynı gece Rad Çuval fabrikasında işçileri de aynı gerekçelerle iş bıraktı. Vardiya değişim saatinde içerideki işçiler ile dışarda bekleyen işçiler buluştu. Patronların 5 bin 400 TL ücret açıklamasına karşı iş bırakan işçiler 6 bin 200 TL istiyor.

10 Şubat günü Adapak işçileri (eski Akkoza) de düşük zam dayatmasına karşı iş bıraktı. 100 işçi patronun asgari ücret teklifine karşı 5500 lira net ücret istiyor.

Melike Tekstil işçileri de aynı gün iş bırakarak patronun 4800+300 devam primine karşı 6 bin TL net maaş talebiyle eylemi sürdürüyor. Melike Tekstil işçileri geçen hafta da iş bırakmış, patron zaman isteyip işbaşı yapmalarını isteyince eyleme son vererek işbaşı yapmışlardı. Patronun teklif ettiği zammı düşük bulunca işçiler yeniden iş bıraktı.

Antep'te iş bırakan Zafer Tekstil, Güler Çuval, Sevinçler Sağlık Ürünleri, Kartal Halı, Grand Halı, İpek Halı, Has Çuval, Şireci Tekstil, Şireci Cotton işçileri taleplerini kabul ettirecek eylemlerini sonlandırdı.

Daha önce iş bırakarak eyleme çıkan Gürteks işçilerinin taleplerini kabul ettiğini söyleyen patronlar, işçilerin işbaşı yapmasını sağlamıştı. Patronlar ücretlerin 5500'e çıkarılacağını, bayram ikramiyesi olarak 10'ar yevmiye verileceğini söyleyerek 8 Şubat günü işe başlattılar. Ancak fabrikaya girerek işbaşı yapan işçilere 5200 ücret +200 devamsızlık primi alacakları söylendi. İşçilerin tepkileri yükseliyor.

Zam furyası, hayat pahalılığı, işsizlik, bitmek tükenmek bilmeyen yokluk... Açlık geldi evlerimizin içine yerleşti! Sorun artık varlık yokluk sorunu. Sorun hayatta kalma sorunu! Dayanacak gücümüz, bekleyecek sabrımız, çekilecek yerimiz kalmadı! Çatladı sabır taşımız.

Günlerdir dört bir yanda grevler, işgaller, direnişler sürüyor. Trendyol, Farplas, Hepsı Jet, Yemek Sepeti, kurye, çorap, tekstil, kamyon, tır işçileri yaşadığımız toprakların dört bir yanında alanları, meydanları zapt ediyor, çalıştıkları fabrikaları işgal ediyor ve iş bırakma eylemleri yapıyor. Ve hala eylemlere kararlı bir şekilde devam ediyorlar. Aynı zamanda farklı sektörlerdeki işçiler de yaşadıkları baskılara, ücretli kölelik düzenine karşı diğer işçi kardeşlerinden aldıkları güçle eyleme girişiyorlar!

Artık, bu kapitalist sistem içinde nefes alacak durumumuz kalmadı. Sistem bizi her gün daha fazla kavgaya itiyor! Bugün güçlü olan burjuvazi,

Migros önünde yapılan eylemde marketin özel güvenliğinin fiziksel müdahale ederek eylemi provoke etme çabası, eylemi ısrarla sürdürerek boşa çıkarıldı ve Şişli halkına, Migros işçilerine ve alışveriş yapanlara ajitasyon

Dövüşen İşçi Sınıfının Yanındayız!

dinci-faşist iktidar değil işçi sınıfıdır. Çünkü, işçi sınıfı yaşadığı sorunlara karşı en kararlı şekilde mücadele etme konusunda her geçen gün daha fazla ısrar, kararlılık ve inatla öne çıkıyor. Mücadele ettikçe daha da güçlenen bir hareket var. Bu hareket bütün bir toplumu kasıp kavurma enerjisini sınıf köklerinde taşıyor!

Biz, milyonlarca işçinin, emekçinin çocuğu olan öğrenci gençlik olarak işçi sınıfının kapitalizmi temellerinden

sarsan mücadelesinin yanındayız. Öğrenci gençliğin kurtuluşunun ancak ve ancak işçi sınıfının mücadelesi ile birleşirse zaferle taçlanacağını biliyoruz! İşçi sınıfının gerçek kurtuluşunu elde edeceği ve biz geleceğin işçilerinin de özgürleşeceği emeğin iktidarının zaferi için en önde mücadele edelim! Çünkü, yalnızca emeğin iktidarını kurduğumuz zaman yaşadığımız toplumsal, ekonomik sorunlarımızı kalıcı bir şekilde aşabileceğiz. Çünkü, sadece o zaman acılarımız, içinde bulunduğumuz büyük geleceksizlik, faşist baskılar son bulacak! İşte tam da bu sebeplerden dolayı aslolan emeğin iktidarını hep birlikte kurabilmektir! Bu gerçek için hep birlikte dövüşelim!

İşçiler, emekçiler, kadınlar ve gençlik olarak bizler bu sistemi güce, çüret ve iradeye sahibiz! Biz kazanacağız, devrim kazanacak!

İşçi, Gençlik El Ele Hep Birlikte Devrime!

Devrimci Öğrenci Birliği(DÖB)

Migros'ta Boykot Çağrıları

konuşmaları yapıldı; eyleme tanık olanların olumlu tepki ve destekleri alındı.

13 Şubat günü Mücadele Birliği okurları ve Emekçi Kadınlar Şişli Abide-i Hürriyet Migros'ta bir eylem yaptı, Şişli halkını işten atılan Migros Depo işçileri ile dayanışmaya, Migros'u boykot etmeye çağırıldı.

Eylemin başlangıcında müdahale etmeye, eylemi engellemeye çalışan güvenlik görevlisi, eylemcilerin konuşmasının ardından geri çekildi.

Hemen ardından, İşçi Temsilcileri

Konseyi'nden işçilerin de Şişli Migros'ta eylem yaparak boykot çağrısı yaptığı öğrenildi.

14 Şubat Adana Adana'da Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)'nden öğrenciler ve Mücadele Birliği okurları, işten atıldığı için eylemde olan Migros işçilerine destek olmak için Seyhan ilçesinde bulunan Migros Küçüksaat Şubesi'nde eylem yaptı.

"Migros'u Boykot Et!" ve "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!" dövizlerini şube içerisinde açan gençler sık sık, "Migros'u Boykot Et İşçilerin Sesi Ol!" ve "Migros İşçisi Yalnız Değildir" sloganları attı.

"Emeğimizin Karşılığında Geçinebileceğimiz Bir Ücret İstiyoruz"

İzmir Aliğa Gemi Söküm işçilerinden Ahmet Saygın, gemi söküm işçilerinin iş durdurma eylemine geçme nedenlerini gazetimize anlattı.

İş durdurma eylemini yapmamızın sebebi çeşitli firmaların verdikleri ücretleri geri çekerek bize daha düşük ücretlerle çalışmayı dayatmaları, biz hem ücretleri aşağı çekilen bu arkadaşlarımıza destek olmak hem de kendi haklarımızı ve taleplerimizi dile getirmek. Burada 24 tersane var ikisi hariç tüm firmalardan arkadaşlarımız eyleme katıldı.

Peki gemi söküm işçilerinin ücret artışlarında istedikleri oran ne kadar? Buna karşılık patronların teklifi nedir?

Bizler ağırlıklı olarak %50 civarında bir zam istiyoruz. Fakat %100 zam isteyen arkadaşlarımız da var. Çünkü bazı firmalarda çok düşük ücretlerle çalışanlar var. Biz de hem onların bu talebi hem de kendi taleplerimiz için eylemdeyiz. Tersanelerde çok düşük ücretlerle çalışan arkadaşlarımızın ücretlerinin daha fazla artması ve tüm tersanelerdeki işçilerin ücretlerinin belli bir seviyede eşitlenmesi. Kısacası tüm gemi söküm işçileri olarak ücretlerimizin geçimimizi sağlayabileceğimiz bir düzeye getirilmesi. Günlük yaşam şartları malumunuz. Çünkü bizim şu an verilen ücretlerle geçimimizi sağlamamız imkansız hale geldi. Biz de haklarımız için eylemdeyiz,

umuyoruz ki kazanacağız.

Aliğa gemi söküm tersanelerinde kaç kişi çalışıyor?

Şöyle söyleyeyim, her bir tersanede en az 50 kişi olduğunu düşünürsek siz hesaplayın işte....

Şu durumda 24 tersanede 1200-1500 işçiyi ilgilendiren bir durum söz konusu.

Tabii en az o kadar, işçilerin yanında ailelerini de düşündüğümüzde 4 bin 5 bin kişiyi bağlayan bir durum var.

Burada ayrıca belirtmek isterim, bizim farklı bir durumumuz var. Bizim işimiz çok çok ağır ve tehlikeli bir iş kolunda çalışıyoruz. Her gün iş kazaları yaşıyoruz. Onlarca arkadaşımız yaralanıyor. Ölen arkadaşlarımız var. Böyle riskleri var biz bu risklere rağmen çalışıyorsak bunun da bir karşılığı, bir değeri olmalı, biz bunu istiyoruz. Çok tehlikeli bir iş kolunda çalışıyoruz. Keşke şantiyeye girebilseydik de size ne şartlarda çalıştığımızı görebilseydik. Her anımız tehlike...

Anladığım kadarıyla genel olarak gemi söküm işçilerinin ücretlerinin çok düşük, doğru mudur?

Evet, gerçekten öyle yani en kısa en belirlenmiş yoldan bunu söyleyeyim. Tersane işçilerinin üstüne başına giyimine bakın, hemen anlarsınız zaten çok düşük ücretlerle çalıştıklarını. Bu en özet en iyi örnektir yani.

Peki gemi söküm işçileri ortalama ne kadar bir ücret alıyor? Asgari ücretten biraz fazla aldığını söyleyen işçiler oldu.

Doğrudur yeni işe girmiş, ustahlığı olmayan işçiler daha düşük ücretler alıyor. Zaten hali hazırda tecrübeli, eski çalışanların da ücretleri bugün asgari ücretten biraz üstünde bir seviyeye denk geliyor. Söküm işinde çalışanlar için net bir ücret söylemek zor. Çünkü firmalara göre epey değişiklik gösteriyor. Patron ne verirse onu kabul etmek zorunda kalıyor insanlar. Biz de bu durumun değişmesini istiyoruz. Emeğimizin karşılığı olan, hak ettiğimiz, geçirebileceğimiz bir ücret istiyoruz. Bunun için de iki gündür iş bırakıp, taleplerimizi dile getiriyoruz. Umarım sayenizde sesimizi duyarlar. Haklarımız olmalı alıncaya kadar da eylemimiz devam edecek.

Bilgiler için teşekkür ederiz. Mücadelede başarılar diliyoruz. Umarım en kısa sürede istediğiniz gibi sonuçlanır.

Biz teşekkür ederiz....

Darında Çorap İşçileri Eylemde

İstanbul Beylikdüzü'nde bulunan Haramidere OSB'de Darında Çorap işçileri, %70 zam isteyerek iş bırakmıştı. İşçilerin taleplerini reddeden patron, 8 işçiyi Kod 49 ile işten attı. İşçiler, fabrika önünde eylemini sürdürmeye devam etti.

Darında Çorap işçilerinin eylemine 9 Şubat günü Deriteks yönetici ve üyeleri de destek verdi ve bir açıklama yapıldı.

Bir kadın işçi yaşadıklarını anlattı, "Sadece hakkımızı istediğimiz bir eylem için bizi işimizden ettiler. Biz hiç patronla görüşmedik. Dayısı geldi, müdür geldi. Ama patronla yüz yüze gelip müzakere dahi etmedik. On saat direndik ve bu on saatin sonunda bize çıkışımız verildi. Biz demokratik ve anayasal hakkımızı kullandık,

hakkımızı istedik. Ama onlar haksız ve hukuksuz bir şekilde bizi kod 49 ile işten attılar. (Kod 49: İşçinin yapmakla ödevli bulunduğu görevleri kendine hatırlatıldığı halde yapmamakta ısrar etmesi.) Bizi şimdi fabrikaya almıyorlar. Haklarımız için buradayız. Ben hakkımı istemekten vazgeçmeyeceğim. Fabrika önünde durmazlarsa

yan tarafta dururum. Karşıda beklerim ama hakkım için sonuna kadar direneceğim" dedi.

İşçilerin talepleri ise "Masa başında çalışan kadın işçilere en az 6 bin TL maaş; Ütücü işçilere en az 6 bin 500 TL maaş verilmesi."

Darında Çorap işçileri, 11 Şubat günü fabrika önünde düzenleyecekleri eylem için herkese

çağrı yaptı ve devrimci kurum ve siyasi partiler, çeşitli işçi sendikalarının katılımıyla yüzlerce kişi fabrika önünde toplandı.

Yapılan konuşmalarda Darında fabrikasında çalışan bir kadın işçi "Biz bazı zamanlar 14-15 saat çalıştık, yer geldi mesailerde çok çalışmaktan parmaklarımız kanar hale geldi, aşırı çalışmaktan bitap düştük, ama insanca yaşayabileceğimiz bir ücret istediğimizde kapının önüne konduk. Biz insanca yaşanabilir ücretten başka bir şey istemiyoruz!" dedi.

İşçilerin konuşmalarının ardından DÖB, EKA, Mücadele Birliği Platformu, Dev-Tekstil, Tomis, Çağrı Dergisi, Kaldıraç, Dostluk ve Kültür Derneği temsilcileri konuşmalar yaptı.

Öztaş Çorap İşçileri Kazandı

İstanbul Esenyurt'ta bulunan Deriteks Sendikasının örgütlü olduğu Öztaş Çorap'ta yaklaşık 140 işçi 8 Şubat günü sefalet zammına karşı iş bıraktı. Fabrika içerisine patronlar tarafından çevik kuvvet çağrıldı.

Eylem devam ederken yaklaşık 40 işçiye "madde 49'dan işten atıl" dıklarına ilişkin SGK mesajı geldi...

Gece 23.00 vardiyası işçilerinin dışarıda bekleyişi sürerken, gece vardiyası işçileri de üretim yapmadı, içeri girmedi.

Sağlıksız ve Yetersiz Yemeklere İsyen

17 Şubat günü İstanbul Ataşehir'de bulunan Finans Merkezi Rönesans şantiyesinde çalışan inşaat işçileri, yemeklerin kötü çıkması ve yetersiz olmasını protesto etti.

İnşaat İş ve Dev Yapı İş Sendikaları üyelerinin de aralarında bulunduğu inşaat işçileri daha önce defalarca uyarı eylemleri yapmalarına rağmen devam eden kötü, sağlıksız ve yetersiz yemeklere isyan etti.

İşçiler yemekhane koşullarının kötü, yemeklerin sağlıksız ve yetersiz olmasına tepkilerini ma-

3 gün boyunca fabrika önünde eylemini sürdüren Öztaş Çorap işçileri taleplerinin çoğunu kabul ettirerek kazandı.

İşçiler İşten atılan işçilerin geri işe alınması; 6500 TL net maaş; Sendikal faaliyet ve eylem nedeniyle hiçbir işçinin işten atılmaması maddelerini kabul ettirdi.

salari sandalyeleri devirerek gösterdi. Alkış ve ıslıklarla protesto edilirken, şantiye yönetimi eylemin başlaması üzerine işçilerle görüşme talep etti.

İşçiler yönetimle görüşme gerçekleştirecek.

"Bizi Eyleme Kışkırtan Bu Zamlar"

Sefalet zammına karşı iş bırakan Farplas işçileri işten atılmıştı. İşten atılan işçilerin geri alınması ve sendika hakları için Farplas işçileri haftalardır eylemde. Diğer taraftan işyerinde çalışmaya devam eden sendikalı işçiler de, patronun zorla Türk Metal'i getirme çabasıyla karşı karşıya.

İşçilerin üye olarak çoğunluğu sağladığı Birleşik Metal-İşi kabul etmeyen patron, fabrikaya Türk Metal Sendikası'nı getirmek için işçilere baskı yapmaya başladı.

14 Şubat akşamı taleplerini haykırmak için tekrar fabrika önünde toplanan işçiler, Türk Metali de protesto etti. İşçiler "Türk Metal Farplas'tan defol!" sloganları attı, "Türk Metal'in buraya girmesi ikinci bir patronun buraya girmesi demektir" dedi.

Farplas işçileri, 16 Şubat günü de İstanbul Maslak'ta bulunan Farplas Genel Merkezi önüne geldi. Eylemlerinin 15. gününde işçiler Genel Merkez önünde "Atılan İşçiler Geri Alınsın" pankartı açan ve taleplerini içeren dövizler taşıdı.

Burada yapılan eyleme, bir kadın işçinin "Bize diyorlar ki, sizi kışkırtıyorlar. Evet bizi kışkırtıyorlar; hayat pahalılığı bizi kışkırttı. Evet bizi 6 lira olan bir kilo patates kışkırttı, 3 lira olan ekme kışkırttı. Bizi açlığa mahkum ettikleri asgari ücretle kışkırttılar. Bizi yoklukla ezdiler; bizi bu asgari ücretle onlar kışkırttılar" sözleri damga vurdu. İşçiler, güçlerinin farkına vardıklarını, birlikte, el ele omuz omuza mücadele ederlerse bu kirli düzeni yıkabileceklerini haykırdılar.

Birleşik Metal İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu da Farplas patronlarının işçilerin anayasal haklarını tanımadığını belirterek Çalışma Bakanlığı ve Cumhurbaşkanlığı başta olmak üzere devletin işçilere karşı işlenen bu suçu görmezden geldiğini söyledi.

18 Şubat Cuma günü de DİSK'li sendikacılar ve işçiler, fabrika önüne çadır kuran Farplas işçilerini ziyarete geldiler.

UKRAYNA'DA SAVAŞ YAKIN MI?

Taylan Işık

Amerikalı, İngiliz emperyalistlere ve onların borazanı durumundaki emperyalist basına kalırsa, böyle bir soru mu olur. Rusya Genelkurmay Başkanlığı'nda köstebekleri varmış gibi, savaşın başlayacağı tarihi, gün itibarıyla bile veriyorlar: Şimdilik, 16 Şubat.

Bu algıyı pekiştirmek için, bütün emperyalistler ve onların arkasında küçük birer fino köpeği gibi koşan, Polonya, Estonya, Litvanya, İsrail gibi pek çok devlet, Ukrayna'daki vatandaşlarına bu ülkeyi terk etmeleri için çağrı üstüne çağrı yapıyorlar.

Sadece o da değil. Bu "küçük" ülkeler Rusya-Ukrayna arasında bir savaş kışkırtmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Tıpkı "baş kaplanın yanına minik çakalları toplanması ve efendilerine yaranmak için sürekli ulumaları" gibi. Oysa Zelensky denen şu komik adamın yönettiği Ukrayna hükümetinin açıklamalarına bakmak gerçeği görmek için yeter.

Bilgi kirliliği, dezenformasyon ABD'nin Irak işgali öncesi yaptığı propagandayı aratmayacak yoğunlukta. Dışişleri Bakanı Ukrayna tankı üzerinde poz veren İngiliz emperyalistleri, bu savaşı kışkırtanların başında geliyor. Bu o kadar açık ki, ayrıca bir kanıt gerek yok. Şüphesiz, İngiliz emperyalizmi böyle bir büyük savaşı kışkırtacak güç ve cesareti ABD emperyalizminden alıyor. ABD emperyalizmi arkasında olmadan kafasını deliğinden çıkaracak hali olmadığı açık. 1982'deki Falkland Adaları "savaşını" saymazsak on yıllardır tek başına bir savaşa girebilmiş değil. İngiliz emperyalizmi, II. Emperyalist paylaşım savaşından bu yana, dışleri sökülmiş, kocamış bir kurttur, hepsi bu.

Ama şimdi saldırganlıkta başı çekiyor. Neden? Bunun nedenlerini daha önceki yazılarımızda ele almıştık. Bir cümleyle özetlersek, İngiliz emperyalizmi, dünya hegemonyası sarsılan, çöken ABD emperyalizminin yerini, yine ABD emperyalizminin desteği ile almaya çalışıyor. Bu alanda, Fransa, Almanya, İngiliz ve ABD emperyalizmi arasında bazen açıkça, çoğunlukla alttan alta süren çetin bir rekabet, çatışma, çelişki var.

Geçerken belirtelim ki, İngiliz emperyalizminin çabaları boşuna. Çökmekte olan sadece ABD emperyalizminin hegemonyası değil; bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistemin kendisi; kapitalist üretim biçimidir. Dünya tarihi yeni bir aşamaya gelip dayanmıştır. Bu aşama kapitalizmden komünizme geçiş çağıdır. İnsanlık, komünizme geçişin sancılarını yaşıyor. Elbette acısız, ağrısız bir geçiş olmayacak. Savaş gibi, çekilen büyük acıların en derininde yatan gerçek sebep budur.

Rusya Ukrayna'ya saldıracak mı, ilk saldıran kim olacak gibi sorularla savaşı açıklamaya çalışmak, darkafalı bir yaklaşımdır. Leninist Parti, çöküş sürecinde emperyalistlerin kapitalist üretim biçimini çöküşten kurtarabilmek için bir dünya savaşına ihtiyaçları olduğunu açıklayalı uzun zaman oldu. Bu ihtiyaç, emperyalistlerin böyle bir savaşı göze alıp almaya caktıklarından ayrı bir meseledir. Şimdi, emperyalistlerin böyle bir savaşa ihtiyaç duyduklarını, yakın zamana kadar onlardan "partnerlerimiz" diye söz eden Rusya'daki iktidar yetkililerinden duymaya başladık. Rusya Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Zaharova şöyle diyor:

"Anglo-Saksonların ne pahasına olursa olsun savaşa ihtiyacı var. Provokasyon, dezenformasyon ve tehditler, kendi sorunlarını çözmek için favori yöntemleri."

Emperyalistlerin, ellerini sıcak sudan soğuk suya değdirmeden savaş kışkırtma olanaklarını, kabiliyetlerini küçümsemek lazım. Küçümsemiyoruz. Ukrayna'yı mayın tarlasına sürülmüş eşek gibi kullanıp Rusya'yı savaşa zorlamaları mümkün. Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerine saldırarak Ukrayna, Rusya'yı savaşa girmek zorunda bırakabilir. Bu ihtimal daima akılda olmalı.

Emperyalistler, bir yandan Ukrayna'yı Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri üzerine, dolayısıyla Rusya'nın üzerine salmak için silaha boğarak cesaretlendirirken, diğer yandan savaşa filen girmeyeceklerini açıklarak Rusya'ya savaşa girmesi için dolaylı mesaj veriyorlar. Burada emperyalistlerin tüm amacı Rusya'yı savaşa çekerek yormak, enerjisini tüketmek, güçten düşürmek ve Ukrayna halkıyla Rusya arasında bir kan denizi oluşturmak.

Emperyalistlerin bu planı çok açık. Bu yüzden, planın farkında olan Rusya, iki Halk Cumhuriyeti'ne saldırmak gibi, çılgınca bir adım atmadıkça Rusya Ukrayna'ya karşı bir savaş başlatmayacak. Çünkü, içinde bulunduğu koşullarda Rusya'nın en son isteyeceği şey savaştır. Bu, eski Sovyet halklarının tüm zenginliğini, tüm varlıklarını çalarak zenginleşen yeni yetme Rusya burjuvazisinin barışsever olmasından kaynaklanıyor. Kendi ekonomik-toplumsal egemenliğini tam kuramamış, henüz ayakları üzerinde sağlam biçimde duramayan Rusya burjuvazisinin olası bir savaşa tüm çaldıklarını yitirme olasılığının yarattığı kaygıdan kaynaklanıyor.

Dolayısıyla, Rusya'nın bir kaç gün içinde savaş başlatacağı söylentisi esas olarak bir emperyalist kışkırtmadır. Bu kışkırtmanın gerçek amacına ulaşması Ukrayna'daki faşist iktidarın Donetsk ve Lugansk Halk cumhuriyetlerine saldırmasına bağlıdır. Böyle bir saldırı olursa, ancak o zaman savaşa kaçınılmaz gözyle bakabiliriz.

Ancak emperyalistlerin kışkırttığı savaş, önlemeye çalıştıkları emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü durdurmak bir yana daha da hızlandıracak.

Hiçbir güç, insanlık tarihinin gelip dayandığı aşamaya geçişini engelleyemeyecek! **14 Şubat 2022**

EYLEMLERİN HIZI VE DERİNLİĞİ

inan Çelik

İşçi sınıfının mücadele tarihi içindeki yükselişler siyasi çevreleri defalarca ters köşe yapmış, sınıfın militan ve sonuç alıcı eylemleri, onları aşan pratikleri en "bu işi biliyorum" diyeni takkesini ele almaya zorlamıştır.

Kapitalist üretimin hızlandığı sınıf pratiği, eylem, grev, işgal ve benzerlerindeki inanılmaz artış, sınıfın devrimci özünü anlamayan devrimci yapılarda ve onların kadrolarında heyecan, telaş ve panik halini açığa çıkarıyor. Her devrimci yapı hızla yaygınlaşan ve derinleşen harekete nasıl yön verileceği, eylemlerin içinde nasıl olunacağı gibi onlarca soruyla karşı karşıyadır.

Bu biraz depremin olacağını bilen ve her gün depreme karşı hazır olmakla ilgili bir şeyler yapmak konusunda kaygılar duyan, ama harekete geçmeyen birinin yer sallanmaya başladığındaki haline benzer. Şunu yapaydım, şunu da hazırlasaydım diye ah vah edip eylemleri gerçek anlamda karşılamaktan da geri kalır.

Uzun zamandır gelmekte olduğunu her vesileyle belli eden geldi. Son bir kaç haftadır ülke tek bir fabrikadan farklı birimlerindeki işçiler gibi hareket ediyor. Düşük ücretler, hayat pahalılığı, dayanılmaz boyuta ulaşan aşağılanma işçi sınıfını ve yoksul kitleleri eylem fırtınasının içine çekti. Her hareket onu aşan daha yüksek eylem biçimleriyle taçlan-

yor. Birkaç ay önce aynı işyerlerinde, birakalım iş durdurup fabrika işgal etmeyi, en ufak derdini postabaşına ya da şefine söyleyemeyen işçiler bantları durdurdu, şalterleri kapattı, kontaklarını eylem için açtılar.

Ufak kazanımlar, kolektif zaferler işçilerin belleğini yerine getiriyor: Eylemle kazanılır, birleşerek kazanılır! Her yeni eylem bir öncekinden öğreniyor ve hareket geliyor. Böyle bir fırtınada sınıf çalışması içindeki devrimci işçilerin örgütlenmesi ne kadar yaygınlaşsa, ne kadar derinleşse de ulaştığı seviye çoğu zaman yetersiz kalıyor. Böyle durumlarda bir kadro için kendini denizde bir damla gibi hissetmek isten bile değil.

Geçtiğimiz yıllarda tek tek hak gaspları, işten atmalara ve ücret alacaklarına yönelik küçük gruplarla eyleme geçen işçiler pek çok çevre açısından yetişilebilir durumdaydı. Bugünün eylem dinamiği ise domino taşlarının ardı ardına yıkılması gibi, işçi sınıfını fabrika fabrika harekete geçirmekte. Trendyol, Aras Kargo, Yurtiçi Kargo eylemleri, sermayenin onlarca yıllık sınıf mücadelesi içinde kazandığı yetenekleri ortaya koyması açısından özel önem taşıyor. Hizmet sektörünün işçi sınıfının içindeki oranının yüzde ellilerin üzerine çıktığını pek çok kaynaktan duyuyorduk. Ağır sanayinin dev fabrikaları dünya çapında küçük işletmelere parça-

landı. Her biri bir kasaba büyüklüğündeki kitlesel işletmeler, şimdi hizmet iş koluna doğru kaydı. Bu işçi grupları, belediyelerin park bahçe ve temizlik işçilerinin ikibinlerin başındaki hayatı felç eden kitlesel eylemleri gibi, ortak sorunlar etrafında hızla mobilize oluyorlar. Pandemiyle birlikte sayıları onbinleri bulan moto kuryeler, çağrı merkezi çalışanları ve belediye çalışanları kaçınılmaz olarak çok büyük ordu haline geldi.

Krizleri hem atlarmaya, hem de rakipleri karşısında fırsata çevirmeye çalışan kapitalistler pandemiye kullanarak bir yandan çağrı merkezlerindeki maliyet kalemini daralttı, diğer yandan işçilerin bir arada çalışmasının yarattığı tehdidi en aza indirmiş oldu. Evde çalışma modeliyle yol, yemek, bina, elektrik, internet giderlerini çalışanın omzuna yükledi. Ancak evde çalışma ve kapanma dönemi, yeni bir yaşam modelini karşımıza çıkardı. Moto kuryeler yaşamın vazgeçilmez parçaları oldular. Kargo sektöründe ve moto kuryelerde son on yılda denenmeye başlanmış olan kiralık araç ve şoför sistemi, işçileri küçük parçalara böldü. Pandemi başında hem kargolarda oluşmakta olan birliği ve örgütlenme dinamiğini daralttı, hem de sınıfın içinde "kendi işinin patronu", "iş ortaklığı" yalanlarıyla sınıfı uzun süre oyaladı. Hızla büyüyen moto kuryeler, bu mantıkla başlangıçta cazip ü-

retler, paket başı ücretlerin yüksekliği ile motorlarını, koruyucu ekipmanlarını, iş gysilerini, servis donanımlarını aldı. Bu durum onları, boylarını aşan bir borç bacağına sürükledi. Kuryeler kendi şahıs şirketlerini kurdular, sigorta, yıllık izin, haftalık ve bayram tatili gibi haklardan mahrum oldular. Kendi sigortalarını ödemek durumunda kaldılar ve en kötüsü iş güvenliği ve iş güvencelerini tamamen kaybettiler. Patronlar işçilerden gelecek olan tüm yüklerden böylece kurtulmuş oldu.

Ekonomik ve siyasi krizin hızla derinleşmesi, hayat pahalılığı, alım gücündeki inanılmaz çöküş pandemi döneminin başında yüksek kazançlı iş gibi görünen bu sektörlerde çalışanlar iş yoğunluğunun, paket sayılarının düşmesi ve mesafelerin artması ile düşük gelirli hanesine itildiler.

Başta moto kuryeler olmak üzere bu alanlardaki çalışanların genellikle genç işçilerden oluşması, hem hareket kabiliyetini arttırdı hem de toplumda heyecan yarattı. Hızla eyleme geçtiler ve elde ettikleri küçük kazanımlar sınıfın diğer bölüklerinde anında karşılık buldu. Patronlar, bu küçük kısmi kazanımların bile işçi sınıfının içinde hayatta kalma, açlıktan kurtulma anlamına gelmesini kullandı. Bunun için de kısmi kazanımları elde eden her işletme ya da fabrika işçisi hızla işinin başına geçti. İşçiler açısından gelmekte olan son kanlı kavgaya

hazırlık pozisyonu alma refleksi geliştirdi. Son kapışma öncesi işçi bölüklerinin mücadele yetenek, kararlılık ve sonuna vardırıma arzusunun ölçüğü bu zamanlar, yarın ne ile karşı karşıya kalınacağını anlamamızı sağlayacak. Bugün yaşanan eylemlere büyük diyenler, asıl gelmekte olanı fark etmemiş demektir. Bu süreç bizlere eylemde mobilize olma, örgütlü davranma, arkada kimseyi bırakmadan yürüme deneyimini göstermesi ve yeteneğini kazandırması açısından önemli.

Aliğa gemi söküm işçilerinin eylemine ayrıca bir parantez açmakta fayda var. Olağan dönemlerde yıllar alacak örgütlenme çabasının, koşulların etkisiyle, işler dayanılmaz boyutlara ulaşınca nasıl da hız kazandığını gördük. Arkadaşlarını eyleme geçirmek için kutsal bildikleri her şeyi ortaya koyup, eylemden kaçacakları ahlak düşkünlüğü, onursuzluk, namussuzlukla suçlamalarında gördük. İşyerleri önünde haykırarak öfkeli işçiler, diğerlerini birkaç günde ikna ettiler. Gelmekte olan bu büyük deprem, işçi sınıfının açığının ve onunun patronlara korku salan ayak sesleriyle geliyor.

Bundan sonra her fabrika, her işletme bir kale, her devrimci işçi o kalenin ele geçirilmesi mücadelesinin öncüsüdür. Günün devrimci görevi budur.

Zamlara Karşı Sokaklarda!

İşçi sınıfı yaşamın her alanında zamlarla karşı karşıya kalıyor. Maaşlara yapılan zamlar, temel gıda maddelerine, elektrığe, suya, doğalgaza gelen zamları karşılamıyor. Yaşam pahalılığına katlanamayan emekçiler birçok ilde eylemler gerçekleştiriyor, sokaklara çıkıyor.

İlk sokaklara çıkanlar Kürdistanlılar oldu. Kızıltepe Çarşısı Esnafı İniyatı son dönemlerdeki yüksek elektrik faturalarına dikkat çekmek amacıyla 6 Şubat tarihinde bir basın açıklaması yaptı. Özgürlük Meydanı'nda yapılan açıklamaya esnafın birlikte binlerce Kızıltepe'li katıldı.

Aynı gün Antalya Emek ve Demokrasi Güçleri Attalos Meydanı'nda toplandı.

Artvin Kemalpaşa'da halk 7 Şubat günü doğalgaz ve elektrığe yapılan zamlara karşı sokağa çıktı. İlçe meydanında toplananlar Eski Ecevit Tesisleri'ne yürüdü.

DİSK de 10 Şubat günü ülkenin birçok yerinde eş zamanlı basın açıklaması gerçekleştirerek faturaları yaktı.

İzmir Buca'da 11 Şubat tarihinde Şirinyer Migros önünde Emek Ve Demokrasi güçleri bir açıklama yaptı. Narlıdere'de de Demokrasi Meydanı'nda açıklama yapılarak faturalar yakıldı.

Amed esnafı, yüksek gelen elektrik ve doğal gaz faturalarını protesto etmek için 13 Şubat tarihinden itibaren 3 gün boyunca mum yakma eylemi gerçekleştirdi. Sanat Sokağı'ndaki esnafın eylemlerinin ilk gününde yapılan zamlara karşı açıklama yaptı. Ardından akşam saatlerinde Sanat Sokağı'nda 5 dakika boyunca iş yerlerinin ışıklarını kapatan esnaf, eylem boyunca alkış ve düdükle ses çıkarma eylemi yaptı.

19 Şubat günü Elazığ'da 19 Şubat tarihinde Hozat Garajı'nda bir araya gelen halk "Geçenemiyoruz" pankartı açtı. Sivas Emek ve Demokrasi Güçleri de 19 Şubat tarihinde "Geçenemiyoruz Zamlar Geri Alınsın" sloganıyla semt pazarlarında bildiri dağıttı ve ardından Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Malatya Emek ve Demokrasi Platformu, "Artık Yeter, Geçenemiyoruz, Zamlar Geri Alınsın!" sloganıyla basın açıklaması düzenledi.

"Kim Geleceksiz? Burjuvazi mi, Gençlik mi?"

Sosyalizm dışındaki tüm toplumsal sistemlerde gençlik egemen olan sınıfın bir biçimiyle tahakküm altına aldığı, kendi tarafına çekmek için uğraştığı, kendi devlet kadrolarında, ordusunda yer aldığı bir kesim olmuştur. Şu an yaşadığımız kapitalist toplumda da bu geçerlidir. Devrimin lokomotif güçlerinden biri sayılan gençlik egemen sınıf olan burjuvazi tarafından sömürülmekte, kapitalizmin çarkları altında ezilmekte ve geleceksizliğe mahkum edilmektedir.

Pandemiyle birlikte ekonomik ve siyasi kriz daha çok etkisini gençler ve toplumun tüm kesimleri üzerinde gösterdi. Küresel çapta olan çöküş pandemi de eklenince durum burjuvazi için içinden çıkılmaz bir hal aldı. Doğasında krizleri barındıran kapitalizm bu süreci ne yapsa ne etse de kendi kontrolü altına alamayacak. Bu süreçte ise işçi sınıfının, kadınların, gençlerin, LGBTİ+'ların yaşadığı sorunlar daha da arttı. İşçi sınıfı ücretsiz izne çıkarıldı. Covid olanlarla aynı iş yerinde çalıştırıldı, maaşlarında kesintiler oldu. Kadınlar, LGBTİ+'lar bu süreçte öldürülmeye devam edildi. Taciz ve tecavüze maruz bırakıldı. Gençlik ise gelecek kaygısını daha da derinden hissedip intiharlara sürüklendi. Tüm bu olumsuzluklara rağmen dünyada mücadele bitmedi, aksine artarak güçlendi. Kadınların hareketi, eylemleri yükseldi. İşçi grevleri geçmişe nazaran artmaya devam etti. Gençlik tüm eylemlerde başı çekti.

Sistem çökerken emekçi sınıfların hayatlarını yıkıma uğrattı. Bu sistem bize açlık getirdi. 70 yaşında insanlar sokakta baktığı çocuklar için ekmeğe dilenecek duruma geldi. Bu sistem doğayı taltan etti. Pandemi sürecinde doğanın yıkımı hız kazanarak devam etti, yaz aylarında birçok orman yangını oldu fakat, devlet bilerek bu yangınlara müdahale etmedi. Nice canlı yok oldu. Bu sistem bize savaş getirdi. İnsanlar evlerinden oldular. Kendi yaşadığı toprakları bırakıp ya yürüyerek ya da bir gemide yok olmaya sürüklendiler. İşçi sınıfı ise her zamankinden daha fazla sömürüldü. Patronun arabası kirlenmesin diye bagajında gö-

türüldü. Cansız bedeni üstüne gazete örtülüp yol kenarına atıldı. Eve getirecek bir lokma ekme bulamadı.

Bunca üretilen meta varken işçiler kendi ürettiği mallara sahip olamıyor. İnşaat işçileri en güzel evleri yapıyor, ama barakalarda yaşıyor. Temizlik işçileri en güzel evleri temizliyor, ama kendi evini temizlemeye zamanı kalmıyor. Gıda fabrikasında çalışan bir işçi kendi ürettiği malı evine götürüp sofrasına koymamıyor.

Bütün bu yıkımın, sorunların yaratıcısı olan burjuvazi elbette çözüm gücüne sahip değil. Dahası burjuvazi, geleceği temsil eden gençliği geleceksiz bırakmaya çalışıyor. Gençlik okula gitmeye çalışıyor ama otobüs parası yok. Okumak için alacağı test kitaplarına parası yok. Okulda acırsa kantine, yemekhaneye verecek parası yok. Barınmak isterse KYK ya da tarikat yurtları önüne çıkıyor. İkisinde de bir ton sorun yaşıyor. Gençlik kelimesinin gerçek anlamında öldürülmeye çalışılıyor.

Bu kadar derin siyasi ve ekonomik krize karşı gençlik sesini de çıkarmıyor değil. Sokak röportajları bize iyi bir örnek sunuyor. 12-13 yaşındaki çocuklar bile her şeyden haberdar. Mikrofon sokakta hangi gence yönelirse yönelsin diyecek bir sözü var. Anlatacak bir sorunu var. Gençler bu düzenden bıkmış durumdadır. Hepsi aynı sorunlardan bahsediyor. Hepsi dert yakınıyor. Kimi genç insan çözümü yurt dışına gitmekte buluyor. Kimisi ise bu düzene geçit vermemeyi, bu düzeni alaşağı etmek istiyor.

Düzeni alaşağı etmek isteyen devrimci, demokrat, yurtsever gençlik liselerde, üniversitelerde, kaldıkları yurtda faşist saldırılarla karşı karşıya kalıyor. Bu da yetmezken aileleri aramıyor, aileleri üzerinden baskı kurulmaya çalışılıyor, baskıya da tutmadığında tutuklama terörüyle karşılaşıyor. Mücadele etmek isteyen gençlik tehdit ediliyor, kaçırılıyor, ajanlaştırılmak isteniyor. Bunca fiziksel ve psikolojik baskının yanı sıra devlet gençliği kendi ideolojisiyle çürütmeye çalışıyor. Dinci faşist bir gençlik yarat-

mak için medyada devrimci, demokrat, yurtsever gençliği düşman olarak gösteriyor. Okullarda dinci-gerici bir eğitim veriyor. Gençliği tarikat yurtlarında barındırmak istiyor.

Sonuçta devlet ne kadar saldırsa saldırsın devrimci, demokrat, yurtsever gençliğin iradesini teslim alamıyor. Gençlik bunlara boyun eğmiyor. Yıllar boyu mücadele eden gençlik 2022 yılında da mücadelesini kararlı bir biçimde devam ettirecek. Faşizm elinde bu kadar imkanla saldırmak bu onun güçlü olduğunun değil, güçsüz olduğunun işaretidir. Onlar %1 ise, biz işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar olarak %99'u. Bu savaşın kazananı mutlaka gençlik olacak.

Doksanlardan beri devrimci durum varlığını sürdürüyor. Emperyalist, kapitalist sistem sıçramalı bir şekilde çökerken devrim ise sıçramalı bir şekilde yükseliyor. Onlar kaybetmeye mahkumken bizim kazanmaktan başka çaremiz yok. Yaşadığımız topraklarda bunca açlık, yoksulluk, sefalet varken kitleler evinde beklemiyor. Kitleler ayaklanmacı bir ruh haline bürünüyor. Gezi'de, 6-8 Ekim'de gördüğümüz ayaklanmacı ruh hali önümüzdeki ayaklanmalara ışık saçıyor. Bizlere buluşturmak istedikleri korku, yılgınlık gibi olgular bu toprağın insanları tarafından aşılıyor. Korku eşğini aşıyoruz. Asıl korkan onlar. Kaybetmeye mahkum olan onlar. Çünkü artık burjuvazi her anlamda kültüründen, üretim ilişkilerine, toplum yaşamından, sanata, edebiyata, devlet aygıtına kadar tamamen gerilemiş ve insanlığa hiçbir gelecek sunamaz haldedir!

Toplumun, gençliğin insanca yaşanacak, özgür bir geleceğe ihtiyacı var. İşte, bu gelecek ancak ve ancak bu barbarlara bu kapitalist sisteme karşı savaşmakla kazanılır. İnsanca bir yaşamın, gelecek kaygısının, açlığın, yoksulluğun, sefaletin, işsizliğin, ölümlerin, savaşların olmadığı insanın insanca değer gördüğü bir sistem ancak sosyalizm ile mümkün! Sosyalizm ise ancak bu sistemi yıkarsak gelir. Ancak mücadele edersek, örgütlenirsek ve bu mücadeleyi zaferle taçlandırsak mümkün olur. Bu yüzden liseli, üniversiteli genç arkadaşlar; Devrim İçin Devrimci Öğrenci Birliği Saflarına!

Adana'dan Bir DÖB'lü

Dünya EmegİN Olacak

Merhaba!

Birkaç gündür biz Leninist tutsakların yüreği Farplast işçileriyle birlikte atıyor. Bütün kısıtlı koşullarımız içinde, en ufak bir gelişmeyi kaçırmamaya uğraşıyoruz.

31 Ocak günü, haberlerde Farplast Fabrikasındaki işçilerin yaşadığı şiddetli saldırıyı izlerken, 19 Aralık 2000'de 20 cezaevinde birden düzenlenen saldırıyı izliyoruz gibi hissettik. O gün bizim üstümüze gelenler, şimdi Farplast işçilerinin üzerine geldiler...

James Baldwin, tutuklanan ve devrimci faaliyeti için idam edilmek

istenen Angela Davis'e yazdığı mektupta:

"Bildigimize göre senin hayatın için kendi hayatımız gibi mücadele etmemiz gerek. Çünkü sabah seni almaya gelmeleri, akşama sıranın bize geleceğini gösterir." diyordu.

Bizim hayatlarımız birbirine bağlı ve biz aynı saftayız. Şimdi aynı safta olanların daha güçlü bir dayanışma içinde, daha etkili bir pratikle mücadeleye atması gerekiyor.

Dünyanın emegİN olacağına olan inancımızla, coşkuyla selamıyoruz mücadeleye içinde olan tüm işçileri...

Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi B-6 Koşu'ndan Leninist Tutsaklar

DEVİRİMİN POLİTİK TEMSİLİ VE MUHATABI

Umut Çakır

“Savaş öylesine yaygın bir bunalım yarattı, halkın maddi ve tinsel güçlerini o derece gerdi, tüm güncel toplumsal örgütlenmeye öyle sert darbeler indirdi ki, insanlık şu seçenekte karşı karşıya bulunuyor: ya ölüp gitmek ya da daha üstün bir üretim biçimine elden geldiğince hızlı ve köklü bir biçimde geçmek için yazgısını en devrimci sınıfa emanet etmek.” (Lenin, Yaklaşan Felaket...)

Yeni yılın ilk haftasında RTE kameralar önünde “Sokak çağırısı yapıyorlar, 15 Temmuz’da gibi sizi geldiğiniz yere kadar kovularız” diye parmak sallayınca, burjuva politik tiyatroya girilen ufaklı cümle figüranları kulaktan kulağa aynı soruyla titremelerini bastırmaya çalıştılar: “Ben sokak demedim, sen dedin mi?” Kısa süren yoklama tammamlanınca, ezberlenmiş tiratları geri döndüler. Baş parmağıyla boğaz kesme işaretini artık, neredeyse her gün tekrarlayan dinci faşizm karşısında, ezberlenmiş tirat hep aynıdır: RTE ya gündemi değiştirmek için hava ya yumruk sallıyordu ya da tabanını konsolide etmek için kendi gölgesiyle kavgaya tutuşuyordu.

Tekelci sermayenin dinci faşist iktidarından, ancak psikoterapi servisi kaçınlarından duyulabilecek akla ziyan onca laf işittik ki, her söyleneni ciddiye almakta epey zorlanmak gayet normal. Beyinleri yakan mantık yoksunluğuna rağmen kimi zaman ortaya atılan bir söz, sınıflar savaşımının geldiği noktayı özetler. RTE’nin büyük bir hiddetle sarf ettiği laflar bu türdendir: Sallanan o parmak, sınıflar savaşımının nitel bir değişim ve sıçramaya gebe olduğu bir süreçte kendini gösterebilen üç nirengi noktasına işaret ediyor: 1) Hükümeti devirmeye yönelik bir isyanın kaçınılmazlığına, 2) Bu kaçınılmazlığı bizzat dile getirenlerin çoğalmasında ve tüm antenlerini uygun bir fırsat anına çevirmiş en geniş kitlelerin taşan öfkesine ve 3) Sahip olduğu taktik çizgi, hem bir yandan kaçınılmazlığı kabul görmeye başlayan zora dayalı bir ayaklanmanın en karmaşık sorunlarına en yalın çözümleri üreten ve hem de diğer yandan halkın taşan öfkesine, odaklanacak bir politik çerçeve sunan yegane sınıf öncüsünün, devrimin politik muhatabı haline gelişine...

Üç nirengi noktasından ikisini kavramak için fazla çabaya

gerek yok, dinci faşizmin sözcükleri bile anladığına göre! Aldıkları her nefesi devrime dair ne varsa unutmaya ve unutturmaya adanmış sefil reformistlere bakılmasın yeter. Birgün Gazetesi başyazarı Doğan Tılıç “Sokak röportajlarına bakın, her an bir patlama olacağını görürsünüz” diye yazabiliyorsa, gerisini tartışmaya hiç gerek yok.

Zora dayalı devrimci bir isyanın kaçınılmazlığına ilişkin kanıtlar, ne tarihi analogilerin uzaklığında (zamanın birinde bir yerlerde şöyle, denince; bizde de olur, merak buyurmayın); ne yüzeysel ekonomi bilgisinin sayısal karşılaştırmalarda (bütün o sefalette, eşitsizliğe dair can sıkıyama başlayan sonu gelmez veriler seti), ne de gerçekliği mağara duvarına yansıyan gölgelerde arayan edebiyat dolu söylev ve vaazlarda (Adalet ekmeği gibidir, karanlığın en yoğun anı şafağın söktüğüdür, vs, vs) bulunuyor. O kanıt, dolaysızca, en yalın ve en yakıcı haliyle bizzat emekçi sınıfların dilinde. Politikada gerçekliğin keskin ve tartışmaya açık olmayan kanıtını arayanlar, iradesini ve duygularını bağimsızca, taşkın bir öfkeyle ifade etmeye başlayan halkın konuştuğu dile bakarlar.

Dinci faşizmin en tepesinden sallanan parmağın muhatabının, devrim ve iktidar hedefinde ısrar eden, kararlılık gösteren devrimci komünist güçler olduğunu kavramak, biraz daha çabayı gerektirir. Bunun için, öncelikle, sınıflar mücadelesinin genel seyrine ışık tutan devrimci diyalektik bir bakışa ihtiyaç var. Ve sonra, içinde bolca “devrim, isyan, sokak” geçen söylevlerin yarattığı güçlü havayı biraz dağıtmaya. Bu iddia, ne bir üretimin sonucudur ne de kendini dev aynasında görmektir. Hayır. Devrimin diyalektiğine başvurduğumuzda ve puslu hava-yı biraz araladığımızda görülecektir ki, üçüncü nirengi noktası, en az ilk ikisi kadar kanıtlara ve gerçeklik öğelerine sahiptir.

Diyalektik sözcüğünün soyut anlamı ardına sığınmadan, somut, açık ve net konuşarak başlayalım: Gericici tekeli burjuva muhalefetinden tutun, devrimin içeriğini değil lafını seven sol sosyalist çevrelere kadar, büyüğünden küçüğüne tüm siyasi figürler RTE parmak salladığında nasıl bir davranış sergilediler? Gerçi tekeli muhalefet için, tehditlerden sıyrılmak gayet kolay

oldu. Güldür Güldür’ün Fikri’si tarzında “Herkes otursun evinde yahul!” dediler. Parlatıcı buldalıklı literatürüne katkılar sunmakla fazlasıyla meşgul reformizm, tehdidin muhatabı olmadıklarını gösterebilmek için, bir parça sıkıntıya katlanmak zorunda kaldılar. TİP, çareyi hemen bir “ağır gazeteciler” toplantısında buldu. Hedeflerine sokak yoluyla değil parlamentoda sosyalistlerden oluşan bir grup kurarak yürüyeceklerini ve dahası, bu yolda, gerici tekeli muhalefet ittifakını desteklemekten geri durmayacaklarını, samimiyetle ifade ettiler, sağ olsunlar, bizim de işimizi kolaylaştırmış oldular.

Devrimci Kürt halkının yüksek politik bilincinin gücü sayesinde baskılara karşı direnebilen HDP, kartlarını bu kadar açık masaya sermedi. Sokakta birleşmek amacıyla gerici muhalefete nafile turlar düzenledi ve sonuçta yalnız bırakıldıklarını ifade edip, güncel politik taktiklerini şöyle formüle etti: Erken seçim sokaklardan geçer. Sol Parti’den TKP’ye, oradan EMEP’e, reformizmin daha rafine temsilcileri, gevrek simit kıvamında bir “kamulaştırma” görüntüsüyle süslü ama HDP ile aynı politik düzlemi paylaştılar. Kimisi gerici muhalefete, sandık güvenliğinin sokaktan geçtiğine ilişkin safca dileklerini bir kez daha dile getirdi. Kimisi burjuva egemenlik altında, emekçilerin çıkarlarını koruyacak örgütlenmelerin sokaklarda yaratılacağına garanti-sini verdi. Ama, sonuçta hepsi, dinci faşizmin tehdit oklarını savuşturabilmek için, zor yoluyla iktidarın fethini asla düşünmeyen genel taktik çizgilerini, bir kez daha güçlü biçimde ifade etmek zorunda kaldılar.

Politik yelpazenin devrim çeperinde yer alanlar için, kuşkusuz, daha zorlu bir sınav vardır. Bu çalışma kaleme alınırken, söz konusu çevrelerin, dinci faşizmin salladığı parmağa nasıl cevap verdiklerini ya da buna gerek görüp görmediklerini bilmiyoruz. Ama bildiğimiz, bu çevrelerin süreklilik kazanmış politik çizgilerinin ne olduğudur. Tutumlarını “elbette ki biz de devrimci halkın iktidarından yanayız, hedefimizden vazgeçmedik, yalnızca şimdi bunun mümkün olmadığını düşünüyoruz” ifadesiyle özetleyebileceğimiz bu çevreler, çizdikleri bu oportünist çizginin incecik ve belirsiz olduğunu ve hep de böyle kalacağını sananlardır. Sınıflar

mücadelesinin geldiği bu aşamada, o belirsiz çizginin fena halde kalınlaştığını fark etmeleri zor. Şimdi soru gayet açık. Ya o taraftasınız ya da bu tarafta. Ya şiddet dolu bir isyanın gelişine kanaat getirmişsinizdir, o zaman devrimci halk iktidarını somut ve yakın hedeflerin en başına koymanızdır. Ya da yukarıda özetlenen tutuma uygun olarak, böyle bir isyanın iktidarı yıkacak güçten yoksun kalacağı ön kabulüne dayanıyorsunuzdur. O zaman, dönüp dolaşacağımız yer, defalarca ifade ettik, politik hesaplaşmayı seçimlere havale edersiniz.

Bu sonuncular, sosyal reformist partilerden ayrı duran ama sosyal reformist partilerin ayak izlerini dikkatle takip eden devrimci partilerdir. Onlara karşı görevimiz, artık iki sandalyede birden oturmanın imkansız olduğunu açıklamak, sahip oldukları taktik çizginin devrimin yüksek politik sorunları karşısında kifayetsiz kalan noktalarına işaret etmektir. Hemen yakınımızdaki bu partiler için genel politik durum, en iyimser olanında dahi, “halkın aktif savunma çizgisine geçişi”nden ibarettir. Öne çıkarıldıkları taktik de, bu genel tespiti uygun olarak, bu aktif savunmayı zor araçlar dahil her tür yöntemle tahkim etmektir. Oysa, devrimci Marksist teorinin abesecisini bilen herkes için açıktır ki, savunma, her zora dayalı ayaklanmanın ölümlü demektir. Bu çevrelerin aklına, kaçınılmazlığı bizzat halk tarafından her yerde dile getirilen ayaklanmaya devrimci iktidar hedefi kazandırmak; fethedilen iktidar aracılığıyla en köklü sorunlara acil çözüm getirecek tedbirleri günlük pratik ajitasyon temeline yerleştirmek hiç gelmez.

İşte bu nedenlerle, dinci faşizmin parmak sallayarak savurduğu oklar, gerici burjuva muhalefetinden, reformist soldan, oportünist sosyalistlerden sekererek, devrimci komünistlerin kucağına düşüyor. Elbette dinci faşizm asıl olarak halkın geniş kesimlerini göz önüne alarak deşetli bir korkuyla bu tehditleri savurdu. Ortada, halkın doğrudan iktidarı devirmeyi hedefleyen eğilim ve tutumların politik temsili üstlenilenlerin, bu muhatabı sahiplenmesi, kaçınılmaz bir gerektir.

İrdelemeyi sürdürelim: “Başka kimse dile getirmedi, biz dile getirdik...” Sınıflar savaşımının politik muhatablığını yalnızca

söylenenlere ve söylenmeyenlere bakıp ölçseydik, bununla yetinseydik, kendimizi laf ebeleriyle aynı safta bulurduk. Hayır, bu yetmez. Eğer nefes nefese süren bir pratikte hayat bulan taktik çizgimizin, devrimci yığınlarda bir karşılığı yoksa, bu taktik çizgi, yığınların kendi bağımsız irade ve eylemiyle elde ettiği bilinçle uyum içinde değilse, muhataplık iddiası, en yakın dostlarımızda bile boş bir böbürlenme olarak görülecektir. Öyleyse, yine somut ve açık biçimde, Leninist taktik çizgi ve ortaya koyduğu şiarların, geniş emekçi yığınların tutumu ile uyumunu gösterme zamanı.

Tartışmayı gereksiz kılacak açıklıktaki kanıtlar, bir değil, binlerce. Sokak röportajlarına bakın, isyan ve taşkın öfkesini videoya çekip cesurca yayınların çokluğuna bakın. Alışkın olduğumuz politik kavramlardan yoksun olsa bile, hepsinin politik içeriği aynıdır: Her sorunun, bu arada iktidar sorununun da çözümü olarak ayaklanmanın zorunluluğuna dair kesin bir yargı, sonuna kadar gidecek bir kavgaya hazırlığın kararlılığı... Bu video ve röportajlarda halk, içeriği belirsiz bir “sokak” muhalefeti yapmıyor; hele ki, bir erken seçim hazırlığı olarak sokaklara inmek gibi, çokça bir saflıktan eser yok. Farklı biçim ve günlük ağızla, söylenen çok açık. Bir devrimin çılgınca atılımı için sokaklara çıkmak. Kasım ayı sonunda, aynı gece onlarca kentte boy gösteren eylemlerde kitleler, bu eğilimlerini hangi sloganda dile getirdiler? : “Hükümet İstifa, İktidar Halka!” Bu şiar, pek çok sosyalist çevrelerin bile ilerisinde bir bilincin dıvna vurumudur. Onlar “aktif savunma”ya çakılı kalırken, halk, bir isyanla hükümeti istifaya zorlamakla yetinmiyor, yıkılanın yerine bir halk iktidarı kurulmasını istiyor. Ve öncülerden de bunu bekliyor.

CHP’nin bir anda, miting düzenlemekten vazgeçmesi de, halkın gündeminde seçimler yoluyla hesaplaşma değil, sokakta bir kavgayla hesaplaşma olduğunu reddedilemez kanıtlarından biridir. Burjuva egemenliğin “tarihi belleğine” sahip bir parti olarak CHP, bu havayı, yaptığı tek mitingle hemen görmüştür. Eğer kendilerini hedef belledikleri sandık hesaplaşması, aynı zamanda halk yığınlarının da paylaştığı bir hedef olsaydı, CHP’ye bolca çalım satma imkanı veren mitinglere büyük bir hevesle

devam ederlerdi.

Geniş emekçi yığınlar, sokağın gerçek devrimci içeriğini netleştiren bilince, elbette Leninistlerin ajitasyonunu dinleyerek, bildiri ve broşürlerini okuyarak ulaşmadılar. Tarihteki büyük halk devrimlerinde, en karmaşık görünen politik sorunları çözüme kavuşturan enerjisi kendi bağında derleyen yığınlar, tek bir partinin ajitasyonuna bağlı kalmazlar. Yığınlar, bu süreci, broşürlerden okuyarak değil, derslerle dolu acı, ama gerçekten derin acı tecrübelerden geçerek yaşarlar. Ve sınıflar savaşımının belli bir gelişim aşamasında kitleler ve okyanustaki damladan ibaret öncüler, aynı dili konuşmaya başlar. Böyle anlarda, hasmın politik hedefi belirsiz oluşlarına karşı, “muhatab benim ve cevap veriyorum” diyerek, halkın gündelik diline politik bir çerçeve sunabilir. Bu parti, en zorlu görevleri üstlenmeye hazır olduğunu, işte bu özgüvenli cevaplarda ortaya koyarsa, kitlelerde Lenin’in sözleriyle “ya ölüp gitmek ya da daha üstün bir üretim biçimine geçmek için yazgısını en devrimci sınıfa emanet etmek” arasındaki zorunlu seçimi, en hızlı biçimde yapacaklardır.

Proleter sınıfın öncüleri, sınıf savaşımının asıl muhatabı olan burjuva hasmıyla arasında, bir dev aynası koyabilmelidir. Bu ayna, kendini seyretmek için değil, hasmının seni o aynanın yansımaları görmesi içindir. Öncülük, böyle anlarda, “ama”sız, “fakat”sız, kesin ve pürüzsüz bir özgüven işidir. Altı boş bir böbürlenme değil, devrimci diyalektik bir kavrayışa dayalı bu özgüven, eğilip bükülmeye gelmez: Ya tam vardır, ya hiç yoktur. Ya tarihsel sorumluluğunuzu sahipleniyor ve bu uğurda her tür sonucu baştan kabul ediyorsunuzdur; ya da göze alamadıklarınızı “ne yapsak olmuyor” şikayetlerinin ardına saklıyorsunuzdur.

Sınıflar savaşımının bu keskin sınavında, kitlelerin farklı biçim ve sözlerle dile getirdiği devrimci bilincin politik muhatabı Leninistlerdir. Ağızlarından çıkan her söz, her tutum, bu yeni durumun ağırlığını, ciddiyetini ve aynı zamanda, neşesini, umudunu ve cüretini yansıttığı oranda, dolaylı muhataplık, doğrudan muhataplık haline gelecektir.

“Ortak Bir Amacımız Var”: Donbasslı Devrimcilerin Savaş Karşılığı Çağrıları

ÇEVİRİ

ABD ve NATO, Rusya ile savaş tehdidinde bulunurken ve Ukrayna devletini Donetsk ve Lugansk’taki Donbass Halk Cumhuriyetlerini işgal etmeye zorlarken, Struggle-La Lucha, Donbass’ta yaşayan anti-faşist aktivistlerin uluslararası savaş karşıtı harekete yönelik yayınladığı bu mesajları paylaşıyor.

Alexey Albu, Ukrayna rejimi tarafından yasaklanan, Marksist ve anti-faşist bir örgüt olan Borotba (Mücadele) örgütünün Donbass koordinatörüdür. Albu, 2 Mayıs 2014’te Ukraynalı Neo-Nazilerin Sendikalar Evi’ni ateşe vererek yaklaşık 50 kişiyi öldürdüğü Odessa katliamından sağ kurtuldu. Albu daha sonra ölüm tehdidi altında sürgüne zorlandı. Albu’nun mesajı şöyle:

“Merhaba sevgili arkadaşlar!

Batılı ülkeler medya aracılığıyla bir histeri uyandırmaya çalışıyor; Ukrayna’dan diplomatlarını tahliye ediyor; Ukrayna Neo-Nazi hükümetine askeri

eğitmenler, silahlar ve mühimmat gönderiyor.

Şimdi sağcı radikal gruplar Ukrayna’nın her yerinde seferberlik ilan ettiler ve cephe için gönüllüler topluyorlar.

Ayrıca Transdinyester ve Moldova’dan da rahatsız edici haberler alıyoruz, bölgeye askeri teçhizat da transfer ediyor ve Tiraspol ile Kişinev arasındaki müzakerelerde çıkmaza girmiş durumda.

Bütün bunlar, halkın yoksullaşmasının eşi görülmemiş bir şekilde arttığı, temel hizmet maliyetleri ve fiyatlarının yükseldiği, bir alt yapı krizinin ve Ukrayna’daki birçok insanın kışın ortasında enerjiye ulaşamadığı bir ortamda gerçekleşiyor.

Başkan Zelensky için savaş bir kurtuluş olabilir; bunun için Rusya’nın her şeyden önce suçu olduğunu söylemesi yeterli olacaktır.

Eylemlerinizde yer alan diğer yol-

daşlarla birlikte hükümetinizden Ukrayna’nın neo-faşist rejime yardım göndermemesini talep ederseniz minnettar olacağız, çünkü bu para ülke içindeki sosyal sorunları çözmek için kullanılabilir.

Ayrıca tüm yoldaşların Donbass’ın artık eskisi kadar zayıf olmadığını bilmesini istiyorum. Ve Odessa, Kharkov, Zaporozhye, Nikolayev ve Ukrayna’nın diğer şehirlerinden anti-faşist elleri kolları bağlı oturmuyorlar; onlar da gelecek için çok sıkı hazırlanıyorlar.

Dayanışmanız için içtenlikle teşekkür ederiz! Barışın, eşitliğin ve gelişimin dünyamıza geleceğini gerçekten umuyoruz!

En içten kızı selamlar!”

Alexey Albu, Borotba

Donetsk Halk Cumhuriyeti Komünist Partisi’nin mesajı ise şu şekilde:

“Sevgili yoldaşlar!

Donetsk Halk Cumhuriyeti Komünist Partisi adına, Donbass halkıyla dayanışmanız için içtenlikle teşekkür ederiz.

Bugün ABD emperyalistlerinin, müttefiklerinin ve uydu devletlerinin sorumsuz eylemleri, dünyayı bir kez daha küresel bir silahlı çatışmanın eşiğine getirdi. Tüm ülkelerin ilerici güçleri, bir felaketi önlemek için çabalarını birleştirmelidir!

Uluslararası anti-emperyalist cephenin kilit unsurları olan Donbass Halk Cumhuriyetleri, Suriye, Venezuela, Kuzey Kore ve Küba şimdi özellikle zor du-

rumda. Bu devletlerin her biri, her an emperyalistlerin kapsamlı bir saldırısına maruz kalabilir.

Bugün özellikle emekçilerin uluslararası dayanışmasını güçlendirmek ve mevcut zor durumu daha adil bir topluma doğru ilerlemek için kullanmak önemlidir. Desteğinizi çok takdir ediyoruz ve yabancılara yoldaşlarımızın mücadelemize yüklediği beklentileri karşılama için elimizden gelenin en iyisini yapacağız.

Ortak bir amacımız var. Zamanımızın en yakıcı sorunları ancak dünya çapında gerçekleşecek küresel sosyalist dönüşümler yoluyla çözülebilir!

Yaşamın Uluslararası Anti-Emperyalist Dayanışması!

En içten dileklerimizle...”

Donetsk Halk Cumhuriyeti Komünist Partisi Merkez Komitesi

Struggle La Lucha sitesinden çevrilmiştir. Çeviri Kolektifi

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 137 / 23 Şubat - 9 Mart 2022 / Yayın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Adres: Iskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi13.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazete
www.twitter.com/mucadelebirlig3

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

BİR KEZ DAHA:

ÖYLE Mİ ALAY KOMUTANI!

Aliğa'da Gemi Söküm İşçileri İş Bıraktı

Aliğa'da gemi söküm tersanelerinde Ocak ayından bu yana ücretlere yapılacak zam üzerine tartışmalar devam ediyor. Bazı tersanelerde kısmen işçilerin taleplerini karşılayan oranlarda zam yapıldığı, bir çok gemi söküm firmasında işçilerin ücretlerinin çok düşük olduğu ve teklif edilen zamların geçimlerini sağlamaktan uzak bulunduğu öğrenildi.

Ve 11 Şubat sabahı Bereket Gemi Söküm, ACS-Kursan Gemi Söküm ve Işıksan Gemi Söküm işçileri ücretlerine zam yapılması talebiyle iş bıraktılar. İş bırakan işçilere aynı gün içinde diğer söküm tersaneleri de katıldı. Aliğa'daki 24 gemi söküm tersanesinden 22'si iş bıraktı. İki tersanede de anlaşma sağlandı.

Bine yakın Gemi Söküm İşçisi, 12 Şubat'tan itibaren her sabah tersaneler önünde toplanmaya başladı. Kürsüler kuruldu, konuşmalar yapıldı, sloganlar

atıldı.

Gemi söküm patronlarıyla görüşmek isteyen işçilerin ücretler üzerine talepleri şöyle:

- *Geçimimizi sağlayabileceğimiz bir maaş olacak düzeyde zam yapılması
- *Maaşların banka hesaplarımıza alınan ücret üzerinden yatırılması,
- *Fazla mesai saati ücretlerinde 4 saatin 1 yevmiye olarak sayılması,
- *Ücretlerinin zamanında ve eksiksiz ödenmesi,
- *Mazeret izini kullandıklarında yevmiyelerinin kesilmemesi,
- *Operatörlerin ve şoförlerin maaşlarının iyileştirilmesi,
- *Maaş zamlarının enflasyon gözönünde bulundurularak 6 ayda bir yapılması,
- *Olumsuz hava koşullarında çalışmadıkları günlerde yevmiyelerinin kesil-

memesi,

*Resmi tatillerde çalışıldığında ekstra mesai olarak verilmesi,

*Cumartesi günleri çalışmanın yarım gün olması, tam gün çalışma durumunda ekstra mesai ödenmesi,

*Sigortaların kesilmemesi.

Çalışma Koşullarına yönelik talepleri ise:

*Gerekli işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması,

*Çalışma sırasında kullandıkları oksijen lambalarının bakımının yapılması ve çalışma için gerekli ekipman eksikliklerinin giderilmesini,

*İşçilerin ihtiyaç duyduğu sosyal tesislerin uygun şekilde düzeltilmesi,

*Yıllık izinlerin kullanılması, izin kullanmayanlara ücret olarak ödenmesi,

*İşçilerin temsilcilerini seçme hakkı protokol altına alınacak, temsilci seçilen ve eyleme katılan işçilerin hiçbir biçimde işten çıkarılmaması,

*Yapılan anlaşmaya ilişkin protokolün bütün işyerlerinde geçerli olması,

*İşe girişte istenen sağlık raporu masraflarının işletmeler tarafından karşılanması,

*Gemi söküm işçiliğinin sağlık raporlarında ağır sanayi olarak belirtilmesi...

Gemi Söküm işçileri her gün saat 10.00'da toplamı desteğe gelenleri karşıyor; halaylarıyla, türkülerıyla, sloganlarıyla, eyleme olan işçilere yolladıkları selamlarıyla umudu büyümeye devam ediyor.

16 Şubat günü işçilerin yanına Aliğa Emniyet Müdürü geldi ve işçiler

adına kendileriyle görüşen ÇHD'li avukatları konuyla ilgili "Avukat Arkadaşlar Yalnız Değildir" diyerek avukatlarını sahiplendiler.

Ertesi gün de işçilerin ziyaretçisi şantiye patronlarından birinin "grevin yasal olmadığı" gerekçesiyle açtığı dava için mahkeme heyeti ve bilirkişi oldu.

Avukatlar bilirkişinin incelemesi hakkında "Şantiyenin içine bile girilmedi, uzaktan fotoğraf çekildi sadece. Heyet ya-

işçi temsilcisi yaptığı görüşmeyi aktardı, "Bizi tekrar çalışmaya çağırıldı ama biz bu işin başında buradayık, sonuna kadar da burada olacağız. Eğer bu işin içinde kovulmak varsa beni kovsun, sorun değil. Birliğimizin, beraberliğimizin bölünmesi için yanınızdayım, arkadaşımınla beraber yanınızda olmaya da devam edeceğim. Söz veriyorum. Biz cenazemizi bu toplulukla kaldırıyoruz, düğünümüzü bu toplulukla yapıyoruz. Benim düğün-

nında rapor yazmak için bilgisayar bile getirmemişti. Raporu adliyeye gidip yazacaklarını söylediler. Göstermelik bir incelemeydi." yorumları yaptılar.

18 Şubat Cuma günü işçiler şantiye sahası içinde tek tek bütün şirketlerin önünden geçerek yürüyüş yaptı, eylemde olmayan arkadaşlarını "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!" sloganıyla eyleme çağırıldı.

19 Şubat Cumartesi günü KESK İzmir Şubeler Platformu işçileri ziyaret etti. Bu sırada METAŞ Şantiyesi'nde patronun çağrısı üzerine görüşmeye giden

nüme bir tane patron geldi diyen varsa patronun yanına gitsin. Yoksa da burada omuz omuza beraber durmamız lazım." dedi.

Aliğa Gemi Söküm işçileri eylemlerinin 9. günü olan 20 Şubat'ta Aliğa Demokrasi Meydanı'nda ailelerinin ve desteğe gelenlerin katılımıyla basın açıklaması yaptı.

"Gemi söküm cehennem, işçiler köle kalmayacak!" diyen işçiler taleplerini sıraladı, slogan ve halaylarla eylemi sürdürdü.

İşçilerin eylemi sürüyor.

Migros Depo'da Eylem Kazanıldı!

%8 zam teklifine karşı 3 Şubat'ta iş bırakan Esenyurt Migros Depo işçileri, Migros yönetiminin talepleri değerlendirmek için süre istemelerinin ardından 1 günlüğüne eyleme ara vermişlerdi. Yönetim işçilerin enflasyon oranında istediği zam talebini kabul etmeyince, işçiler 8 Şubat sabahı yeniden eyleme çıktı.

"Bizim onlardan istediğimiz

ekmek parasıdır, saatlik ücrete 4 Lira zamdır! 1 ekme 4 Lira." diyen ve Depo, Liman, Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası (DGD-Sen)'de örgütlü Migros Depo işçilerinin talepleri şunlar:

- Saat ücretine net 4 TL zam yapılması.
- Prim ödemeleri yasal güveneye alınması.
- İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınması.

Bunlara karşılık Migros Depo müdürü, iş bırakma eylemcileri işten atmakla tehdit etti. İşçilere atılan mesajla eyleminin "iş yeri işgali" olduğu ve hukuka aykırı olduğu söylenerek işten çıkarmakla tehdit etti. İşçiler ne olursa olsun eylemi sürdüreceklerini söyleyince, 120 işçinin işten atıldığı haberi geldi.

Ancak işçilerin eylemi bu yolla da kırılmayınca, akşam saatlerinde polis ve askerlerle ablukaya alındılar. Aralarında DGD-Sen Genel Başkanı ve sendika yöneticilerinin de olduğu 120 işçi gözaltına alın-

arak Kıraca Karakolu'na götürüldü. İfadeleri alındıktan sonra serbest bırakılan işçiler sabah yeniden Migros Depo önüne eyleme döndü. Bu esnada 137 işçinin daha işten atıldığı haberi geldi.

İşçiler her gün Esenyurt Migros Depo önünde eylem yaparken, bir de eylem takvimini yayınladılar. Bu esnada pek çok Migros mağaza-

retlerimize dört lira zam istiyoruz. Bunun yanında primlerimizin yasal güvence altına alınmasını istiyoruz. İş kazası olmaması için işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmasını istedik." dedi. Her yerde iş bulabileceklerini söyleyerek emeklerinin karşılığını almıyca kadar mücadele edeceklerini TUSİAD önünde bildirerek halktan Migros'u boykot etmelerini istedikler.

Basın açıklamasının ardından depo işçileri TUSİAD'nı hazırlamış olduğu gelecek inş raporlarını yakıtılar.

15 Şubat günü de Migros'un ait olduğu Anadolu Grup önünde ve Esenyurt Depo önünde eşzamanlı eylemde idi işçiler.

Anadolu Grubu önünde "İşçiler burada, Özilhan nerede?" diyen

sında kasa kilitleme ve boykot çağrısı eylemleri yapıldı, işçilerin talepleri yinelenildi.

14 Şubat günü Migros'un sahibi olan TUSİAD Yüksek İstişare Konseyi Başkanı olan Tuncay Özilhan'ı, TUSİAD önünde eylem yaparak teşhir edip, taleplerini yinellediler.

Beyoğlu Odakule'de yapılan eylemde "İşçiler Açken Tuncay Özilhan'a Huzur Yok", "4 TL Zam İstedik 257 İşçi İşten Atıldık", "Biz Hırsız Değiliz Yoksul İşçileriz!" pankartları açıldı. Eylemde ilk konuşmayı DGD-Sen Genel Başkanı Neslihan Acar yaptı ve TUSİAD'la Tuncay Özilhan'a seslenerek "Bu işi çözeceksiniz, çözmezseniz kapınıza yine geleceğiz" dedi. Sonrasında ise depo işçileri söz alarak yaşadıkları sorunları ve taleplerini anlattılar, "marketine %200 zam yaparken bir işçisine 4 lira zam yapmadı. Bundan dolayı biz direnişe geçtik." dediler.

İşçiler, "Biz sadece saatlik üç-

retlerimize dört lira zam istiyoruz. Bunun yanında primlerimizin yasal güvence altına alınmasını istiyoruz. İş kazası olmaması için işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmasını istedik." dedi. Her yerde iş bulabileceklerini söyleyerek emeklerinin karşılığını almıyca kadar mücadele edeceklerini TUSİAD önünde bildirerek halktan Migros'u boykot etmelerini istedikler.

Basın açıklamasının ardından depo işçileri TUSİAD'nı hazırlamış olduğu gelecek inş raporlarını yakıtılar.

15 Şubat günü de Migros'un ait olduğu Anadolu Grup önünde ve Esenyurt Depo önünde eşzamanlı eylemde idi işçiler.

Anadolu Grubu önünde "İşçiler burada, Özilhan nerede?" diyen

ürün getiren tır şoförleri de işçiler eylemde olduğu için mallarını boşaltmadı. Günlerdir yol gelen ve deponun önünde bekletilen şoförler bunu protesto ederek, kontak kapattı.

Görüşmeler sonucu talepleri kabul edilmeyen Migros işçileri, 18 Şubat günü Tuncay Özilhan'ın evinin önünde eylem yaptı. Polis eylem öncesinde Özilhan'ın evinin önünü ablukaya almıştı.

Eylemde işçiler polise "Bir ekme parası zam istedik, bizler hakkımızı ararken bir tek polis gelip patronlara bir tek soru dahi sormuyor. Burada hakkımızı istemeye geldik, barikat kuruyorsunuz" diyerek tepki gösterdi.

İşçilerin eylemi sürerken çevik kuvvet ekipleri saldırarak DGD-

SEN yöneticileri ve işçiler olmak üzere yüze yakın kişiyi ters kelepçe yaparak işkenceyle gözaltına aldı. Gözaltı sırasında görüntü alınmaması için çevik kuvvet ekipleri basın emekçilerini alandan uzaklaştırdı. Her şey yağmen, gözaltı aracında kelepçeli işçinin gözyaşları kameralardan kaçmadı.

Gözaltına alınanlar İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde ifadelerinin alınmasının ardından serbest bırakıldılar.

20 Şubat günü DGD-Sen bir açıklama yaparak patronlarla her konuda anlaşmaya varıldığını, detayları açıklayacaklarını duyurdu.

Bu esnada Migros Depo'ya

"Üç İş Yapıyoruz Asgari Ücret Alıyoruz"

Yemek Sepeti işçileri eylemlerinin onuncu gününde yine Yemek Sepeti Genel Müdürlüğü'nün önündeydi.

10 Şubat günü Anadolu ve Avrupa yakasında çalışan işçiler yine motorlarıyla konvoy yaparak eylem alanında geldi. Eylem alanına gelen işçiler büyük bir coşkuyla karşılandı.

Yemek Sepeti işçilerini Nakliyat İş sendikasında örgütlenen ve hala hakları için mücadele eden Uzel işçileri ziyaret etti. Uzel işçileri, yemek sepeti işçilerinin mücadelesinin her zaman yanında olduklarını söyleyerek "Bugün Türkiye'de adalet olsaydı, biz işçiler sokakta olmazdık. Bize dayatılan bu sefalet ücretini kesinlikle biz emekçiler haketmiyoruz. Bugün Türkiye'nin ekonomisi biz işçilerin üzerinden dönüyor. Patronlar sermayesine sermaye katıyorsa bizleri sömürerek katıyor"

Yemek Sepeti işçileri de Genel Müdürlük önünde konuşarak "Buradan yönetime sesleniyoruz. Bizler keyfimizden mi çalışıyoruz! 10 gündür buradayız! Ekmeğimizi ver ben zaten çalışıyorum! İki senedir ağzımızdan burnumuzdan getirdiniz! Valeyi birleştirdiniz, mahalleyi açtınız yeter artık! Üç iş yaptırıyoruz, bir maaş veriyorsunuz o da asgari ücret. Geçinmiyoruz!"

İşçilerin konuşmalarından sonra Nakliyat İş Sendika başkanı basın açıklamasını yaptı ve yönetime seslenerek sefalet zamlarını kabul etmeyeceklerini, buna karşı hak mücadelesine devam edeceklerini dile getirerek, Yemek Sepeti işçilerinin bu mücadeleyi kazanacaklarını söyledi.

Eylemde, yönetim tarafından işçilere yönelik haksız yere tutulan tutanaklar işçiler tarafından teşhir edilerek yırtıldı.

Eylem halaylarla, türkülerle coşkuyla bir şekilde sonlandı.

Yemek Sepeti işçilerinin eylemleri ve boykot çağrıları devam ediyor